

תשורה

משמחת נישואין של
לוי יצחק ושיינא שיחיו לוינ
ח"י אדר א' ה'תשפ"ד

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

נסדר ונערך ע"י ד.ש.

dsteshura@gmail.com

פתח דבר

לזכרון טוב, יום כלולת צאצאינו החתן התמים לוי יצחק שי' עם ב"ג הכלה מ' שיינא תי', הננו בזה לכבד את כל הנוטלים חלק בשמחת לבבנו, מקרוב ומרחוק – מיוסד על ההנהגה בעת שמחת הנישואין של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א – בתשורה המוסגרת בזה.

*

התשורה כוללת:

א) שער הגהות (ב' אייר תש"י; י"ב תמוז תש"י; יחידות ט"ז חשון תשט"ז; פורים תשי"ז); ב) שער מענות קודש – חלקם לאבי החתן בקשר לפעולותיו בהפצת המעיינות בקרב יוצאי רוסיא; ג) הגהות ברוסית על הנחה משיחת י"א סיון תשמ"ג – בעריכת אבי החתן; ד) יומן המזכיר הרב יהודה ליב גראנער ע"ה משנת תשכ"ט; ה) תמונה בפרסום ראשון מפורים תשכ"ה.

רוב החומר מתפרסם בזה לראשונה.

התודה והברכה לידידי החתן הת' לוי יצחק שי' בריון והרה"ת שלום דובער שי' צייטלין על עזרתם בהכנת התשורה.

*

ויהי רצון, שתיכף ומיד "ישמע... קול שישון וקול שמחה" האמת, כאשר "נוכה זעהן זיך מיטן רבי'ן", בהתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, תיכף ומיד ממש!

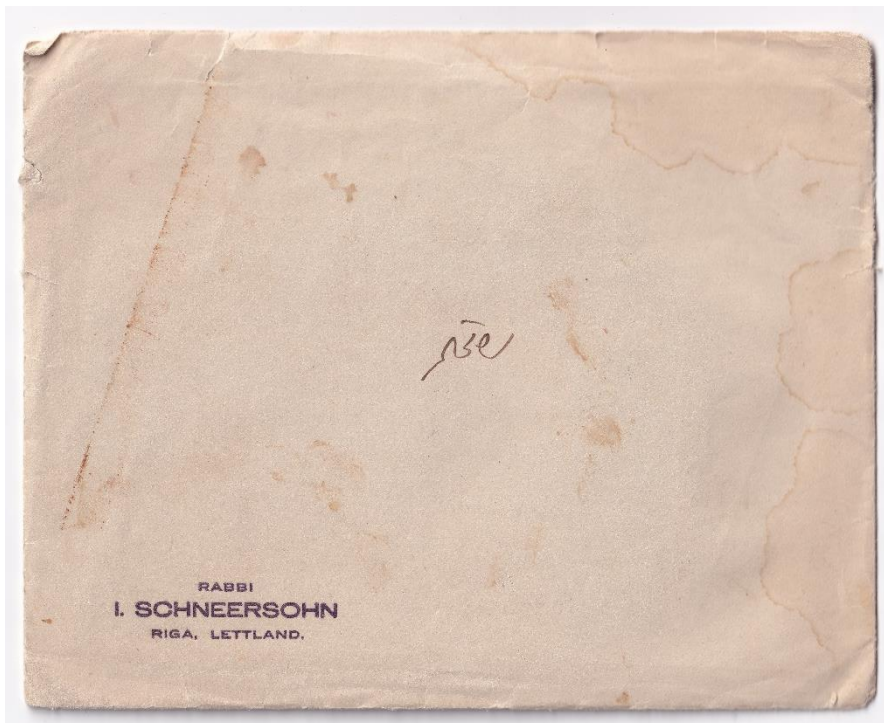
יחי אדוננו מורנו ורבנו מלך המשיח לעולם ועד!

הרב ירחמיאל וחנה בעלינאוו

הרב משה חיים ודאבא לויין

ח"י אדר א' ה'תשפ"ד
פאולו, ברזיל

התשורה שחולקה בעת חתונת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

קצת ה'ת

שום וברכה

פרשת אבתך קרבן זה הוא, כי תחם בין החסידים
ואקריבו דעת הדין הי' קרוב בזה, אשר באמת האספות
אל חתך בולעני חוץ קדושת אחרים ונרצף טובה ולבנה החסידים
דעת אבות ארבע עשר נקריבו ונאמן זהויל אבות דעתך
נאמן אמן אכילתך ענין קרוב קרוב החסיד ר' אריה לוי
נען אמן כחמה שש סני (תקנת) נא אקרן (ענין)
והתבאר דבר הדאת אלו נאסרפ הדין תנען החסיד רג
נען קרוב אל הנקריב ינען קדושים נאסרפ נען כ'אמן, גרוב
תעשות ססלו, נען חסיד רגור נען
באונט נענר אל רחמן הגדול אלהו לוי נאמן, אמן
הנצדק אתנען, אל רגור אלען על רג, נאמן היא ענוות אמן
זהוה אדם דרשנען ונען אהרנען נען ית' נאמן אלען
אל סייפין קפועל חרות סמות פארהנת אל נען אלען
נען כגור אלקי אלא בארען יתען נען חת ר' אריה לוי
נען על נען הנקריב נען נאמן החת דעת אמן ר'
נען חסיד אלו נען נען נען אלען רחמן הגדול נען
זה החסיד ר' אשה נען

אברהם סוד, אמן בנות גת האלה הנחללה ג'
חי נוסף תנען על החת הדין ג' נען נען סיי, הנען
הנה אכנה אמן אל הנחללה חלק קשמת אדען, גרוב
נען, קשמה הנחללה גרה, הנען גתך בתך יד
קראו אל חור כק אדמו"ר אדמו"ר, רחמן
הגדול הנחללה נען נען נען נען אלען אלען אלען
נען נען נען, נען נען, ר' אליהו ית', וכל
מלכי תורה ית'.

קשמה וקדושה

ישיבה - תנוגי-תגידים ב'אדמו"ר
ג' ית' כ'אמן תרפ"ט, אדמו"ר

אורי זו עשה לי שאלת ובקשת לעזר רוח טהרה בלב הטל אמציה על אמותי כשאלתי לך העבר על וכו'
להיות מן העלבי וקקש מחיה ברבים שהעבר זו אציר לך קובץ יהי בקצ' ויעשו גאון אע"פ ואע"פ
הש"כ אין לו יוצא עמוך אריבך הו' וברכט אמתות לט' אשר חזק הברנה והתלמות הן ממחוקת לט'
הרחיק צילוק אע"פ ונעונו בטחום טרבו אלה האועט' יחזקו האורף עהיו ארצן אצירי לך ולא טל' כ'
אחרי גיו הו' קצבתו ואציר טל' לט' אצירי כ'ט' וברטק דט' וטובתו אונת' צ'אורג'אן

המכתב הזה והנכתב (בלח"ק) מעבר לדף. הוא תמונת הדרת קדש. נוף כתב יד קדשו של הוד כ"ק אאמור"ר. ארמ"ר אבינו הראשון.
רפנו הגרול וצוקלחיה נפגים דייע.

Дорождателю Евреинъ любящю
и уважающю

St. Basil

אורי זו עשה לי שאלת
ובקשת לעזר רוח טהרה
בלב הטל אמציה על אמותי
כשאלתי לך העבר על וכו'

שער הגהות

שיחת ב' אייר תש"י

ב"ה ר"ד שדיבר בליל ב' אייר יום הולדת כ"ק אדמו"ר מהר"ש זצוקללה"ה
 נבב"מ ז"ע, השי"ת.

פוחתין במילין מלכות, ופי' כ"ק אדמו"ר הכ"מ שזה קאי אויף א זוארס פון א
 רבי'ן, ואמר אשר א' שאל אצלו "ע"י מכתב" על מ"ש בהמאמר דספח אשר בנ"י בעת
 יצ"מ היו במדרי' צבא, ומעלה צבא על עבד הוא ענין הכס"ג, אשר לא שינו שמם
 לשונם ולבושם, ושאל ע"ז ממה דאי' במדרש הללו עובדי ע"ן וחללו כו'. וכן מעוד
 מדרשים מוכח שהי' להם ספקות באמונה, ועפ"י משום הי' אפ"ל שכוונת המדרש הוא
 ענין השיחוף, ולהיות שישאל קודם מ"ה הי'. להם הדין דב"ג, וב"ג אין מזהירים
 על השיחוף, אף בכניסי' הענין אפ"ל כן, שח"י קיימו כל-התורה כולה
 עד-שלא נזכרו, אלא צ"ל דבודאי הי' לזם אמונה שלימה, ע"י הלכו במדבר בלי סגון
 ומים מצד אמונתם בה', ה"א שנפל להם מח"ז מצד הסט"א במבואר בחניא, וסיפר אשר
 מעט נכנס א' לכ"ק אדמו"ר הצ"צ והחזונון על כ"ס ל"ו ספקות באמונה ושאל לו כ"ק
 אדמו"ר הצ"צ וואס הארס דאס זיינן וענה אידך בין דאך א סגון, וענה לו הצ"צ איז
 דאך גוט, ובדוגמת כזאת הי' בנ"י בעת יצ"מ, אה"ן אמר אשר אי' בשיחת ל"ג בעומר
 תש"א /הנדפסת בקונטרס ל"ג בעומר דהאי שח"א/ אש"ך ל"ג בעומר הוא תפארת עבתפארת,
 והפי' בזה הוא כי יש טדר בקטפ"ה מלמטה למעלה הראשון הוא מל' שבמל' יום שני
 הוא יסוד שבמל' כו'. ואז לפי החשבון הזה ל"ג בעומר הוא תמא' שבחפארת.
 אה"כ הוטב הדיבור אודות נוסח הפדיון שנותנים לכ"ק אדמו"ר, ואמר שאלו
 ישר הילא הי' מבטל הנוסח שכותבים מסקור, הרחמים כו' כמבואר בתשובת מהרי"ב
 /שההיתר הוא על ענין הממוצעים/ דלמה צריך לכתובקהיתרים, צריכים לבקש רחמים ודי'
 זכנ גם תי' מסקור הרחמים אין צריכים לכתוב כבר ידע בעצמו מאין להמשיך וא"צ
 להראות לו אדריסהואולי רוצה להמשיך ממדרי' יותר גבוה, וזה שכ"ק אדמו"ר הכ"מ
 הי' כותב כן, הנה אין אנו יודעים אין רבי' סקע זאכען, ואין זה ראי' שגם אנו
 צריכים לכתוב כן.

התחיל לדבר עם תלמידי החמימים, ואמר שעל"כאן א צריך לדעת שנתחייב לפרוע
 לכ"ק אדמו"ר הכ"מ עם הה"י שלו, וביאר שאף שאצל כ"ק אדמו"ר היו כל השפעות
 שוות אמירת דא"ה, חשובות על שאלות כו' עד תמיכה כספית וכדומה, הנה בכל השפעה
 השפיע מהתחזות העצמיים שלו מהה"י שלו, וסיפר אשר שני בהורים /שיש להם סמיכה/
 נכנסו אצלו לשאול מה היתה המונסצי של כ"ק אדמו"ר במה התבטאה ~~הה"י~~ /ה"י/
 במה הי' מעלתו על מעלת שאר גדולי ישראל, וענה להם שלכל הגדולים הנה לכ"ק הי'
 במה הי' עסק, ובמה היתה גדולתו, משא"כ כ"ק אדמו"ר שנחן א"ע על כל הענינים דבר
 גדול, מעשה מרכבה דבר קטן הוויות דאבי' ורבה, עד תמיכה כספית, ובטל הי' מסור
 ונתון כולו בזה בכל עצמותו היינו בהה"י שלו, /והבהורים הנ"ל כששמעו המענה
 הוציאו תיכף מביטם, ורשמו באמנם זיי וריסען שוין וואס איז געווען דער רבי,
 זיי האבען אים שוין אויפין פאפיר/ וא"כבכל השפעות שוות, אך כ"ז הוא בהשפעת
 הה"י מצד המשפיע, משא"כ מצד המקבלים הרי יש הילקסי דרונות בהקבלה, והתלמידים
 קבלו את הה"י שלו, אשר ע"כ התחייבו ג"כ לפרוע בהה"י שלהם, וענין אהיוב הפרעון
 אין הכוונה אפגעצאלט און מסור געווארען, אלא הכוונה כמבואר בהקונטרס דה"י אלול
 תש"ט אשר כשהלוח פרע נותנים לו עוד בהקפה, היינו שע"י הפרעון ממשיכים עוד
 כחות ומתחייבים עוד לפרוע, ובמה הוא הפרעון-במה קבלו, היינו בהה"י שלהם דוקא,
 היינו ארויסגיין פון די אייגענע הגבלות, /ואף שא"ל לדמות אפ"ל ע"ד המבואר
 ברא"ה בענין בכל מאדך מאד שלך שע"י ממשיכים מאד ובל"ג העצמי, והנה בודאי אשר
 לכאן א יש לו עניניו הפרטים מה שתובעים מאתו, אך בכ"ז יש ענין כללי והוא ההבדל'
 מעצמצי העולם ופלונו אני ועמך, אשר כל תלמיד ותלמיד בעת הלכו ברחוב צריך להיות
 ניכר עליו אז ער איז עפעס אנדערש וזי די וועלט, ואמר אשר בעת בוא כ"ק אדמו"ר
 הכ"מ לארצה"ב הי' טענות עליו על מה שמנהיג פרעות בפה און מאכט בליב דעם
 געגענט, והטענות לא הי' על עצם הלמוד כ"א על העדר הסדר ומשטר דעולם, וסיפר

Handwritten notes in the right margin, including the word "מבואר" and other illegible scribbles.

פותחין בדבר במילגדמלכות, ופיי כ"ק אדמו"ר הכ"מ (שיחת ל"ג בעומר תש"ח) שזה קאי אויף אַ וואָרט פון אַ רבין ...

בניי בעת יצי"מ היו במדרי צבא, ...

וב"נ אין מוזהרים על השיתוף (וכמ"ש בסה"מ צ"צ להצ"צ מצות אחדות ה') לכן ...

אך בפנימי הענין אא"ל כן, שהרי קיימו כל התורה כולה עד שלא ניתנה איך משבחם שלא שינו שמם כו' במס"נ ובה בשעה שתפו ש"ש כו' וקוראם צבא כו'. אלא צ"ל דבודאי הי' להם אמונה שלימה, וראי' מוכחת שהרי הלכו ...

וסיפר אשה דוגמא פעם נכנס א' לכ"ק אדמו"ר הצ"צ והתאונן על שיש שנופלים לו ספיקות באמונה, ושאל לו כ"ק אדמו"ר הצ"צ וואָס האָרט דאָס דיר? וענה רבי איך בין דאָך אַ פּאַפּן איד, וענה לו הצ"צ איז דאָך גוט ...

כי יש סדר בהספיה"ע [הי' כתוב "בהספי" ושינה ל"בספה"ע] ...

תפא' שבתפארת. (2) (חסר)

דלמה צריך לכתוב ההתירים ...

צריכים לכתוב כן. (1)

ואמר שעל שכאו"א צריך לדעת ...

וא"כ בכל ההשפעות צד השווה. אך כ"ז הוא בהשפעה הינו מצד המשפיע. משא"כ אבל ההשפעה עצמה וגם מצד המקבלים הרי יש חילוקי דרגות בהקבלה.

ובמה הוא הפרעון - במה שקבלו ...

ואף שא"א [הי' כתוב "שא"י" ושינה אות י לאות א] לדמות לח"י של אדמו"ר אך ...

מאד שלך,

ונפלנו אני ועמד [הי' כתוב "ופלנו" ושינה אות ו לאות נ והוסיף ו] ...

על העדר, "הסדר" ...

שא' / ויר"ש דוקא/ כתב לכ"ק אדמו"ר הגעתי שעצם הלמוד טוב הן, שילמדו אפי' 20
שעות במל"ע אבל צריך להנהיג איזה סדר. וואס דארף מען זיך שאקלען. גם מה
שכולם צועקים בהלמוד, ולכאן הי' צ"ל הסדר אשר כשיש לא' שאלה שורה באצבעו
מקודם כנהוג אצל אנשי העולם.
אח"כ אמר שכ"ק אדמו"ר הכ"מ בחר את יום ב' אייר ה"ת שבת"ה ליום התחלת
כתיבת הספר תורה לקבל פני משיח צדקינו. גם אמר שיש סמך מכ"ק אדמו"ר מיום
ב' אייר חש"ב בענין כתיבת ס"ת. ויחננו להעתיק. / הוא המכתב הראשון אשר נדפס
בקובץ ג' / ולהיות שישראל ר"ת יש ששים רבוא אותיות לתורה, היינו שכאן"א יש לו
אות בתורה. א"כ ביום ב' אייר יום התחלת הכתיבה צריך כ"א להתחיל ללכתו. (פי'
וסיים אשר להיות שאצל כ"ק אדמו"ר הי' העיקר העבודה בסועל ע"כ הוא מציע אשר
כאן"א יקח ע"א ב' דברים"א בהנוגע לעצמו, וזהו"ל לקחת ע"א איזה ענין שיחזק את
התקשרותו לכ"ק אדמו"ר ב' בהנוגע לחולת. והוא שכ"א יקח ע"א לקרב את א' - לכח"פ
יהי"מי שיהי' בחור או אברך לקרבו לכ"ק אדמו"ר ודרכי החסידות. והתחלה אפ"ל
בענינים שונים, אבל התכלית צ"ל לקרבו שיהי' מעמיק בדא"ה ועוסק בעבודת התפלה.
והיסב הדיבור אודות עניני המופתים. ואמר ע"ז אשר כ"א לעצמו א"צ לזאת, הייבו
אויב ער זעם דארף דאס נים צוגעבען און אויב נים דארף דאס נים מאכען שוואכער.
אז ס' וועט דורכגיין א סאב, א וואך אדער א חודש און ער וועט נים זען קיין מופת
דארף דאס נים פעלען. והאמת הוא-אם ירצה, יראה גם בעניניו הטבעיים איך שהנחשב
אותו כ"ק אדמו"ר, ובכל יום ויום היו מופתים, אך א"צ לזאת כלל. וסיפר אשר פעם
באה עגונה לכ"ק אדמו"ר הצ"צ ולהי' בן אלם. ולא יכלה בשו"א ליכנס. והפצירה
בהרבניה שכן עשו כל הנשים שבאו להצ"צ אבל ג"ז לא הועיל. ונתנו לה החסידים
עצה אשר הכתוב את שאלתו בכתב ותתן לבנה, ושעה שאין איש יכנס להחדר שבו קבל
הצ"צ ליחירות, וישב תחת השולחן, ובבא הצ"צ יתן לו המתקן. וכן עשה. ושונות
המתקן להצ"צ א"ל הצ"צ זאב דעם מאמען אז דער טאפע גתפיוס זיך דארטין און דארטין
וכן עשה, און ביידע זיינען געהאלמען געווארען. ואח"כ סיפרו זתת להצ"צ זאמר
פון וואנען זאל איך וועסען אז ער איז א שווער. והרבניה של הצ"צ בשמעה הסיפור
אמרה "בכלל היו בנות אדמו"ר האמצעי בריים אין די דעה שאינה מתפעלת מזאת.
וסיפרה בשם אדמו"ר אין מעזריש האס זיך געוואלבערס מופתים אונטער דעם טיש
אבער ס'איז נים געווען קיין צייט זיך אייגבויען זיין אויפהייבען. ועיקר ההתקשרות
אין צ"ל ע"י מופתים הכדומה. אך אס צ"ל בשביל הזולת אפשר לקרבו ע"י ענינים
כאלו. כ"ל מופתים הוא רק התשמות שלו, וז"א"ה נתן לנו העצמי והח"י כ"ל אבל
התכלית צ"ל לקרבו לדא"ה כ"ל.
אח"כ אמר שאף שאפשר לכאן' לחשוב שעי"ז יבזבז הזמן שלו, וכדומה בטענות אלו -
א"צ לחוש כלל למענות אלס. וצריך לפעול על הזולת ובדרך ממילא יהי' חוקף גם
בהתקשרות שלו. וסיפר אשר נכנס אליו אברך א' זא"ל / המספר / אז מ' דארף לעשין
דעם פיער וואס ברענט אין גאס, וענה לו האברך שזהו עסק בשביל בעלי עסקים,
דימאנד הענדלער, אבל הוא צריך ללמוד, ובשילמוד 15 שנה יהי' פוסק גדול /
בישראל" און ס'וועט זיין מיט וואס צו בארימען זיך. אשר באמת א"ל בן. רק
צריכים להתעסק בדא"ה ובעבודה וגם להתעסקות עם הזולת. כי כשרואים חברו סובע
ביס אין עושים תשובות כאלו, ולומדים יהיו במהרה אצל חסידים וכבר רבנו הזקן.
ומה עזי פנים אשר לא רצה אדמו"ר שיהי' אצל חסידים ומ"מ ישנם ק"ו לומדים
שרצה שיהיו, הרי בודאי יהיו בדרך-ממילא. והעיקר שצריך לפעול עם הזולת. ועי"ז
יתוסף לו בעצמו. ומאיר עיני שניהם הוי'. ומעלה עליו הכתוב כאלו עשאו והכתוב-
כבר יודע בודאי הכוונות.

הוא
הוא
הוא
הוא

וכאן
?

צריך כ"א להתחיל יום הולדתו [הי' כתוב "יולדתו" הוסיף ה ושינה אות י לאות ו]. ...
העיקר העבודה בפועל, ע"כ הוא מציע אשר כאו"א יקח ע"ע [הי' כתוב "ע"א" ושינה אות א לאות ע] ב' דברים :
א' בהנוגע לעצמו, ובפרט [הי' כתוב "והוא" ושינה כנ"ל]...
לכ"ק אדמו"ר הכ"מ...
יקח ע"ע [הי' כתוב "ע"א" ושינה אות א לאות ע]...
לכ"ק אדמו"ר הכ"מ. [כתב הכ"מ וסימן לבי מקומות הנ"ל]...
בענינים שונים, אבל התכלית...
א"צ לזאת, היינו אויב...
ניט מאכן שוואכער. המכ' בהתמים אודות מופתים. אז עס וועט ...
בשביל הזולת אם אפשר לקרבו ע"י ענינים כאלו. -פ (מופתים הוא רק התפשטות שלו, ובדא"ח נתן לנו העצמי
והח"י כנ"ל): ...
יבזבז, המקבל ע"ע את הנ"ל, הזמן שלו, וכדומה בטענות אלו - א"צ לחוש כלל לטענות אלו, וצריך...
ולומדים יהיו במילא אצל חסידים וכברכת רבנו הזקן...
ומ"מ ישנם, ק"ו...
בודאי יהיו. בדרך ממילא. והעיקר...
יתוסף לו בעצמו. וכמרה"ל בפ"י דמאיר עיני שניהם הוי". ומעלה עליו הכתוב כאילו עשאו והכתוב כבר יודע בודאי
הכוונת.

פעם ביוהכ"פ אחר תפלת שחרית...

ובשל דגטצ מרק, והביא המרק הדגטצ ליוולדת שדרה שם בקצה העיר. א' הטענות שהי' על אדמוה"ז הי' ענין [הי' כתוב "ספור" ושינה כנ"ל] הנ"ל. ...

פשט איעצמכל המדריי שלגהלך דטלית וקיטעל (דומה למלאך), וזהו טלית וקיטל של אדה"ז, וביוהכ"פ, ואחרי התפלה, והלך להבית האחרון של העיר, היינו...

בשביל הולד והיולדת היינו מאכין נאך א אידען. אשך וזהו הוראה...

בישול הדגטצ המרק, שהוא...

שהספור הזה לא בכל עת רצו לפרסמו [המילים "בכל עת" היו אחרי המילים "רצו לפרסמו" וכ"ק אד"ש סימן להכניסם לפניהם]. הי' זמן שדברו אודותו וכן והי' זמן שלא דברו...

(1) סיפר שכמה ימים מקודם נכנס אליו אברך א'...

סיפר זאת בהתפעלות, ולא רצה לקררו. אבל באמת מה זה נוגע לנו, דגטצמסיק שאנו מקושרים אליו. העכער פון דעם פאר אונז איז ניטא. וכמו שאין ששייך לומר לא על אבר גוף האדם ששואב חיותו מהכבד שלו, או גבוה מזה - מהלב שלו או גבוה יותר מהמוח של אדם זה, אבל אין מקום לומר ולחשוב אם שואב חיות ממוח של אדם אחר או לא. כיון שהוא אבר חי ורוצה להיות חי וגם לא מדולדל ח"ו, וזהו הראש של גוף ואבר זה. וכמו"כ זהו הראש והכתר של דורנו זה.

(2) ועפ"ז והיום הוא הוד שבהוד. ויל"פ הענין בקצרה ספה"ע שהוא תיבף אחר יצי"מ עבודת צדיקים מלמעלמ"ט (משא"כ אלול ותשרי עבודת בע"ת כידוע, מלמטלמ"ע). וכונה גנוזה בזה שעיי"ז תהי' עלית המטה מלמטלמ"ע, ולכן בגלוי ומפורסם הוא הסדר דמלמעלמ"ט וגנוז בזה ג"כ ומקיף עליו הסדר דמלמטלמ"ע (ראה במסומן בקונ' דסדר זה שייך למקיפים). ות"ת שייך להוד כי שניהם שייכים ליופי. גם ידוע שת"ת שבעליון נעשה כתר לתחתון (עיינ לקו"ת שה"ש מ"ז, ד. נ"א, א.). כשהעליון מתבונן היופי שיהי' ע"י התחתון פועל שירצה לירד לתחתון אף שעדיין אינו שייך אליו. וזה נגאלה נמשך דוקא בהוד שבהוד שבתחתון כמבואר בסי' בשער הל"ג בעומר.

בסי' תו"א נדפס, הוד שבחסד" ביום כ"ט בעומר. ותיקן כ"ק אדמו"ר הכ"מ בסי' שלו, "חסד שבהוד", הכל בהשגח"פ ובפרט בענין של תומ"צ. החילוק שבין שני הנ"ל. נשיא בישראל בזה"ג ובפרט בעקבתי דמשיחא, צריך לכתוב (ראה לקו"ת מסעי בפ"י ויכתוב משה) החסד שבהוד.

שיחת י"ב תמוז תש"י

ב"ה ר"ד מהתועדות דחג הגאולה י"ב תמוז השי"ת.
 אמר, אשר בענין הברכה שצריך לברך על הנס יש בזה חלוקי
 דרגות, נעשה נס לו לעצמו, לאביו, (אפי' אחר שנולד) לרבו,
 איש מסוים, ומזה שיש חלוקי דרגות מובן דעיקר ענין הברכה
 בכל אלו הדברים הוא משום שהנס שייך אליו, ולכן הדרגא
 הראשונה הוא נעשה נס לעצמו, למטה מזה נעשה נס לאביו,
 אך גם בזה הוא כאלו נעשה נס לו, מצד ההתקשרות דאב ובן,
 וא"כ הרי נעשה נס צוא זיין טייל וואס גיפינט זיך אצל אביו,
 ואף שמצד עצם נשמתם הרי הם רחוקים זה מזה, ולכן הרי
 לפעמים נשמת אדם גבוה לאין קץ בא להיות בנו של אדם
 נבזה ושפל, דבא בתניא פ"ב, וא"כ מובן שהנס שנעשה צוא
 זיין טייל שנמצא אצל אביו אין מתיחס כ"ג אליו, אך מ"מ בענין
 הלבוש ה"ה מתיחס ומקושר לאביו, דבזה מתרצים (בלקו"ת
 מהאריז"ל) בענין כבוד או"א, דלכאו' מהו"ע כבוד או"א
 הואיל ומצד עצם נשמתם הרי הם רחוקים זה מזה כנ"ל,
 ומתרחץ דזהו מצד הלבוש, שע"י קדוש אב ואם נמשך לבוש קדוש
 לנשמת בנם, עכ"פ הרי הנס הנעשה לאביו הוא צוא זיין טייל
 שאצל אביו, למטה מזה רבו, שהרי אביו נדחה לו בעוה"ז אר"י
 ומקצתו בעוה"ב, ורבו בעוה"ב, ומחויב הברכה על הנס הנעשה
 הנעשה לאביו למדו גם על נס הנעשה לרבו, אבל זהו דרגא
 יותר פחותה, דלבד זה שאביו נותן לו בעוה"ז וגם בעוה"ב
 ורבו נותן לו רק בעוה"ב, הנה עוד זאת אשר אביו הוא ודאי
 מצד החזקה ועפ"י תורה ה"ה אביו, משא"כ העוה"ב שנותן לו רבו
 הרי זה ספק בדבר, דאפשר להיות שלמוד התורה אינו כדבעי,
 וכמבואר בהמאמר די"ב תמוז, למטה מזה הוא איש מסוים הינו
 איש כללי, דשייכותו להאיש מסוים הוא רק באמונה, שהרי אין
 שייכות ויחס גלוי מהאיש מסוים אליו, אלא שמאמין דמכיון
 שהוא איש כללי מסתמא יש לו שייכות גם אליו, אך במה דברים
 אמורים בנס פרטי וגלוי, שהנס הוא פרטי, וגם שייכותו לאותו
 שנעשה איתו ננס הוא ג"כ פרטי, כמו אב גשמי, ורבו בנגלה,
 שאז הוא החלוקי דרגות כנ"ל, אבער העין עס האנדילט זיך
 העגין א רבי'ן האס ער גיט עס אין נגלה און אין נסתר
 און אין אלץ, שהרי הנשיא הוא הראש שמספיע חיות לכל האברים,
 ובענין השפעת החיות מהראש להאברים, הרי אין שייך לחלק ולומר
 דיש ענינים שמקבל האבר מהראש, ויש ענינים שיש בו מעצמו א"י
 וכי אס כל חיותו הוא מהראש, וכמו"כ הוא בהתקשרות דחסידי'ם
 עם רבי שהתקשרות הוא בהכל, ואין בהם מצנאגה לעצמם, ובזה

ח"י

① פגזמר לארץ (א"א מ"א)
 ② יום צאת קדור. ארץ א"י

אמר אשר בענין...
 איש מסוים (1), ומזה...
 עצם נשמתם הרי אפשר שהם רחוקים זה מזה, ולכן הרי דלפעמים...
 נבזה ושפל, כדאזי כמובא בתניא פ"ב, ...
 אין מתייחס כ"כ אליו, ...
 (בלקו"ת מהאריז"ל ?)...
 ואם נמשך לבוש...
 שהרי אביו נהג לז' מביאו לחיי עוה"ז ומקצתו לחיי בעוה"ב, ורבו לחיי בעוה"ב, ... [כ"ק אד"ש כתב "לחיי"
 פ"א וסימן בחץ פעמיים למקומם]
 הרי זה ספק בדבר...
 די"ב תמוז...
 להאיש מסוים הוא (2) רק באמונה, ...
 שמשפיע חיות לכל האברים, ...
 דיש ענינים שמקבל האבר חיות מהראש, ויש ענינים שיש בו חיות מעצמו, ...
 ואין בהם מצאצא חיות לעצמם, ...

(1) כמבואר בטושו"ע (או"ח סרי"ח)

(2) עוד פחות ברור. ולפעמים תלוי

יובן פה ג"כ במה שאמר משה...

(אפי' לדוד בשר דדור המדבר...

להאציל מרוחו על העי'...

דלמה הוצרך להיות ההשפעה **הבשר** ע"י...

שאי"ז מדרגה- במדריגתו, אך...

איזה שתהי' הי' צ"ל...

מצינו בת"ז (**תכ"א**) אשר בדרא דמשיחא יהי' **משה בעצמו**, וישפיע לששים רבוא נשמות כלליות כו' וא"כ הרי...

עוד יותר גם מאשר נעשה לעצמו, גם-עצם **כי בזה** הנס הרי הוא בודאי לטוב. דבנס גלוי הרי יש בזה ב' דעות

בש"ס שבת א', כמה...

בנס כזה, דניסא דעבד רחמנא לאו למגנא ולא לשקרא עבד, שהרי אי'...

איידעלער פון אלע אברי אברים אך מעלתו שומשו"ז גופא אין צו **סובל כל** פסולת, (1) ולכך הנשיא שהוא הלב...

בזה שום (2) ובודאי לאו לשקרא עבד ולא למגנא עבד, ובזה יובן...

כ"א גם את כל מחובבי תורהנו, **הק' שומרי מצות** וגם את...

אויך היינט. **ובכל מקום**. ואילו לא גאל אהנו, אז, הרי אנו ובנינו ובני בנינו...

ולמה בשאף י"ב תמוז לא אמר זה, לא בשנת תש"ח או תש"ז. כ"א בי"ב תמוז...

אז ער רעדט דאס וועגן חיים פאך. מיקען דאך...

(1) וכן הם בניי (זח"ג רכ"א) ועל דרך זה בישראל עצמם, הנה

(2) גרעון ופסולת ח"ו, ובודאי הנס כללי שלו הוא לטוב ולמעליותא בכל הפרטים

(4) מודה ומשבח זיין ע"ז און זיך האלטען בכל כחם אן דעם

וואס מי מיינט, אין סליחות...
 איז זאגט ער אויף דעם...
 וואס אזוי האט געטראפן אז ס'איז ניט געווען קיין העדר, (3) אדרבא דא...
(3) אבל הי' יכול להיות ההיפך ג"כ
 איז געווען העדפסק, גגש ועפ"י שו"ע...
שייך ואפשר בהם ענין ההפסק, און פאר...
 מיט קדושה, זבאמת שטייט...
 (סי' כז) (1) אבל את...
 ניט מותבונן, האט דאס דער...
 אפגידרוקט, זאגריש ס'איז פאראנען...
 דיר כוחות, משא"כ...
 וואס ער וויל, דערפאר פארווארינט...
 גישיקט, וואס ער שיקט איצט און וועט שיקן...
 (ד"ה ב כ"א ?)...
 צוא זארגין פאר עם ווי וועט [ער] מודיע זיין, מ'קען זיך...
 קיום השליחות, כגן. ועל דרך זה ישנם כאלו...
 פריער האבן זיי גילערניט אין רבינס...
 זיינען זיי ארויס - איז זאל מען וויסן אז דיא וואס לערנען זאלן זיי (4) לערנען, ...
 דעם שטות גדול זינען און זיינען...
 וכולי האי ואולי וועט מען זיי אריין לאזין, און איצטער...
 מה שהבטיח ברכות בכלל, ובפרט צוא דיא וואס...
 גיווען אלע מאל א בע"ח, (2) ובפרט כעת...
 במצות כבוד או"א, איז דאס...
 כבוד או"א, גגש אמרו אבדתו...

(2) אבער קיינמאל ח"ו ניט געווען באנקראט.

(1) שמבאר שם שחיי הצדיק הם חיים רוחניים אהוי"ר ואמונה בה'. ורוחניות בכלל, ובפרט אהוי"ר ואמונה בהוי', גם שכל גס יודע שאין שייך בזה מיתה ואינם בגדר זה,

מזה מובן אז אפי' דיא חזק האבין פריער ניט גיהאט
 קיין שיכות צום רבי'ן מ"מ קענען זי אויך איצטער
 דערין דעם רבי'נס חסידים, ואין שינוי כלל, אויב יע
 א שינויאז למעליותא כמבואר באגה"ק, א מצד דעם רבי'ן
 במד"כ שר' הנינא בן דוסא חזק גיחאלט עפעס ברינגען
 אין ירושלים, אך לא הי' לו מה להביא כי הי' עני, וראה
 אבן גדולה אך לא יכל להרימה, ובאו אליו מלאכים ואמרו
 לו שהם יביאו את האבן, אך בתנאי אז ער זאל צואליגין
 א פינגער, ולכאוי א"מ דממ"נ הי"א באלד אז סוף סוף
 האבין זי דאך דעס גיבראכט, איז חזק דארף מען זיין
 פינגער, אך כן הוא הכונה אז מליגט צוא איין פינגער
 העלפט מען ברינגען דעם שטיין (דעם לב האבן) און מקדיש
 זיין עס, או קדוה"ג או לכה"פ קדושת דמים, ובפרט בהתקשרו
 בהתקשרות דרבי עם חסידים, שע"י עבודה חזק דער רבי העי
 העלפין, כי הרי יותר ממה שהעגל רוצה לינק הפרה רוצה
 להניק, וטבע הטוב להיטיב, רק שצריך מקודם עבודה, ואין
 העלמות והסתרים, און מקען דעם היינט מארגין און איבער
 מארגין, נאר אז מקען טאן היינט צוא חזק דארף מען אפ
 ליגין אויף מארגין.
 חזק איינער איז מקדיש אבר שהנשמה תלוי בו
 נעשה כולו קדוש, ויש לבאר זה בב' אופנים, א, שהקדושה
 מה שהוא הקדיש הוא רק אבר א', רק מכיוון שאבר הלזה
 הוא אבר שהנשמה תלוי בו, און איז פאר בונדין עם כללות
 הבהמה, ע"כ בדרך ממילא מתפשטת הקדושה על כולה, אופן
 ב', אשר כשמקדיש אבר שהנשמה תלוי בו, ה"ז במילא כאלו
 מקדיש בפירוש כל הבהמה, ואף שאומר מפורש שמקדיש רק
 האבר הזה, אינו כלום, וה"ז בדוגמת האומר הרני נזיר
 ע"מ שלא אקריב ג' קרבנות, ה"ז מחויב בהקרבנות, דכיון
 שנעשה נזיר הרי הוא במילא מחויב באלו הקרבנות שהנזיר
 מחויב בהם, ואין בכחו להתנות שיהי' פטור, וכ"ה במקדיש
 אבר שהנשמה תלוי בו, ה"ז כמקדיש בפירוש את כולה, ומה
 שאמר שמקדיש רק אבר זה אין בכחו להפקיע את קדושת הבה
 הבהמה, הואיל וכשהקדישה הקדיש במילא את כולה,
 וכ"ה בהתקשרות דרבי וחסידים, אשר זה האבר שהנשמה
 תלוי בו, בין מצד דעם רבי'ן הארים דער חזק איז
 גיקומען עם פרעגין, ענין רוחני או גשמי, הרי אין זה
 האיילע דער רבי חזק זיך באשעפטיקט דער מיט, כ"א מצד
 נשמתו חזק ער חזק איש קדוש, א"כ זהו ענין שהנשמה

27
 27
 (27)

קדיש
 מה

- 1) (א) טארה כן אצא (ה) דעס זרפין 3: 3 (פ)
- 2) (א) דעס אצא (ה) דעס זרפין 3: 3 (פ)
- 3) (א) טארה כן אצא (ה) דעס זרפין 3: 3 (פ)

מזה מכל הנ"ל מובן אז...

כמבואר באגה"ק, וּמַצַּד דַּעַם רַבִּינ' טוֹט זִיךְ דָּאָס אַז אַזוֹיאַ, נֶאָר מִיִּדְאָרְף אַלִּיין אויך עִפְעַס טאָן, כְּדֹאִי הַמַּעֲשֶׂה בַמִּדְרָשׁ (קַה"ר) שְׂרִי חֲנִינָא...

הַעֲלָמוֹת וְהַסְתָּרִים, אַךְ מִקַּעַן דָּאָס...

אֲבַר שֶׁהַנִּשְׁמָה תְּלוּי' בּוּ...

רַק מִכִּוּוֹן שֶׁאֲבַר הַלְזָה הוּא אֲבַר שֶׁהַנִּשְׁמָה תְּלוּי' בּוּ, ...

כִּלְלוֹת הַגּוֹף הַבְּהֵמָה, ע"כ בְּדֶרֶךְ מִמִּילָא מִתְּפַשְׁטַת הַקְּדוּשָׁה עַל כּוֹלָהּ, (1) אֹפֵן...

בְּמִילָא כֹּאֲלוֹ הוּא מִקְדִּישׁ בְּפִירוּשׁ כֹּל הַבְּהֵמָה, (2) וְאִף שֶׁאֹמֵר...

נִזִּיר הֵרִי (3) הוּא בְּמִילָא מִחַיִּב בְּאֵלּוֹ הַקְּרִבְנוֹת...

וְכִשְׁהַקְּדִישָׁה הַקְּדִישׁ בְּמִילָא אֵת כּוֹלָהּ, ...

דְּרַבִּי וְחֲסִידִים, אֲשֶׁר זֶהוּ בְּאֲבַר שֶׁהַנִּשְׁמָה...

וְוַאֲסַ עַר הָאֵטְאִיז אֶן אִישׁ קְדוֹשׁ, א"כ...

(1) (ולכאורה כן משמע הל' בש"ס. ערכין ד: ושם)

(2) (ובש"ס מפרש טעמי דדיני).

(3) זה כולל חיוב

וא"כ זהו ענין שהנשמה תלוי' בו, וכן מצד עם האט דאך דער רבי גיוואלט דורך
 דעם עם אופהייבין וויפיל סאיז נאר מעגליך, און וויפיל איז מעגליך, הוא כדאי'
 בתדב"א שכ"א יכול לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי ^{הנשמה יצאת ויעז} ~~עד~~, א"כ הרי גט מצד
 החסיד זהו ענין שהנשמה תלוי' בו, און דאס וואס דער רבי האט עם גיוואלט
 דורך דעם אופהייבין אי"ז בדרך ממילא, כי בכלל איז בא חסידים ניטא קיין
 בדרך ממילא, כידוע המעשה מה שאמר כ"ק אדמו"ר הצ"צ, אז חסידים זאלין זיין
 עבודה דיקע יר"ש ניט קיין במילא דיקע יר"ש'ס, (בספר השיחות קיץ הי"ש"ת ע'
 57) איז דאך ~~בבבב~~ דאס וואס דער רבי האט עם גיוואלט אופהייבין, איז דאך
 דאס ניט גיווען בדרך ממילא, כ"א וואס ער האט ^{אפגיגעבין זיין הנשמה} אויף
 דעם, און יעדער איז, מקושר או תלמיד או חסיד איז פון אנשי משה, און דאס איז
 לעד ולעולמי עולמים, לו ולדורותיו ביז'ל משיח'ן, וועילע דער רבי האט מקדש
 גיווען זיין נשמה, ואיז ^{בזוה} שוט ברירה, כי הראש הוא מושל ושולט על כל האברים.
 נאר עס קען דאך זיין אין א אופן פון מוטב, איז אויף דערופ האט דער רבי גיזאגט
 סזאל זיין בחסד וברחמים, און היינט איז א זמן מוכשר אויף מקבל זיין (כמובן
 בל"נ) אלע החלטות טובות, ווארים היינט איז דער יום הולדת און יום גאולה סון
 רבי'ן, וזה מועיל להצלחה בגשמיות וברוחניות.

בהמאמר די"ב תמוז אל' אשר לימוד התורה צ"ל בבטול, אבל כשהוא
 בכחי' ישות אינו כלי כלל לאור הנורה, עד שנופל ממדריגתו, וחושב בזה דרגות
 שלומד להתייחד, להיות נחשב בעיני הרואים, לקנח וכדומה, עד שנעשית לו סס המות,
 היינו אשר למוד התורה צ"ל בבטול, שזהו"ע ברכו בתורה תחלה, היינו שהתורה
 צ"ל דבר חשוב, ^{כלל} כל התורה היא חכ' ורצונו של הקב"ה, קיין נ"מ ניט צ"ל אחסידישע
 שיבה אדער ניט, איז תורה היא חכ' ורצונו ית'. ^{ההגיון} דאס ס' איז דאך בב' אותיות
 נבראו העדה"ז ועוה"ב, ולמעלה לאותיות הדבור הוא מח', ולמעלה מזה מדות, ולמעלה
 מזה מוחי', ^{והטלח היה עוף אצל אשה} הרי מוכן לתורה היא למעלה לגמרי מענין העולמות, וזהו"ע ברכו
 בתורה תחלה, היינו חשיבות התורה, ^{ע"כ} זכירת נותן התורה, שע"פ לימוד התורה
 בבטול ה"ה תופס את חכ' ית' שהוא וחכמתו אחד, אבל ששהוא בכחי' ישות היינו
 שחסר בו ענין הבטול שנעשה ע"י עבודת התפלג דייקא, ואף שאינו לומד להתייחד,
 אבל עכ"פ חסר אצלו ענין הבטול, ולמודו הוא כתינוק מצד יראת הרצועה, או ע"ד
 מ"ש בתניא לא לשמה ולא שלא לשמה, אבל מצד שחסר בו ענין הבטול הרי במילא
 מיתוסף לו ע"י הלמוד ישות, ובתחלה הוא שמחזיק טובה לעצמו, ואינו ענין הישות
 ממש, כ"א החזקת טובה לעצמו, והוא ע"ד שסיפר כ"ק אדמו"ר הכ"ס אשר פעם התפלל
 אחד מצעירי החסידים באריכות כמה שעות, אך אחרי התפלה אמר אחד מזקני החסידים
 אז ער זיך אליין האט שייך א ~~דאס~~ מוחל גיווען, וזהו"ע החזקת טובה לעצמו.
 ואח"כ לומד להתייחד, (הפטיק ואמר;) איך וויך איך וויזיך אויף וויפיל האט דער
 רבי מדייק גיווען אויף יעדער ווארט, לכאו' האט ער דאך גיקענט זאגן באלד
 אז ווען מילערינט אן בטול ווערט דיא תורה ח"ו אסם המות, אך הענין הוא וריא

Handwritten notes:
 גיקענט זאגן באלד
 1069 הס' ספר ס' אל ספר ס' אל ס' אל
 25
 28

למעשי אבותי אברהם יצחק ויעקב פה, א"כ...

איז דאך במילא דאס וואס...

כ"א וואס ער האט זיך אפגיגעבן זיינך בנשמתו/כ"ק אד"ש שינה צורת האות ה לת והוסיף ו/ אויף דעם, און יעדער איד, מקושר או תלמיד או חסיד דארף וויסען אז ער איז פון אנשי משה, און דאס איז לעד ולעולמי עולמים, לו ודורותיו ביז משיחין. וועילע...

ואין לו בזה שום ברירה, ...

על כל האברים, נאר עס...

בחסד וברחמים, און היינט...

יום גאולה פון רביין, וזה יהי מועיל ומסייע להצלחה...

צ"ל דבר חשוב-מפני כי התורה...

קיינן נ"מ ניט ציא מלערנט אין א חסידישע ישיבה אדער ניט, איז דארפען זיין שויתני לנגדי תמיד אז תורה היא חכ' ורצונו ית'. וזאש ולהתבונן ס'איז דאך...

ולמעלה מכלל פאאותיות הדבור...

מוחין והתורה היא עוד למע' מזה, הרי מובן עד כמה התורה...

חשיבות התורה, היינז זכירת...

וחכמתו אחד, אבל...

הלמוד ישות, ובתחלה הוא שמחזיק...

טובה לעצמו מזה שלומד תורה, והוא...

זיך אליין האט שיינן אדא-מוחל גיווען, וזהו"ע החזקת טובה לעצמו, ואח"כ...

ח"ו א סם המות וכלשון הש"ס זכה כו' לא זכה כו' שמביא במאמר זה גופא, אך הענין...

בסבכי היער שאין שם אדם והוא מקום חיות רעות, נאר דיא...

לעצמו מלימוד התורה, שזהו בדוגמת ק"נ דאצ"י שענינה ראו-מה ביטול. ובמילא שמעמדה בעולם הבריאה כי אינה יכולה להיות במקום דאיהו וגרמוהי ג"כ חד ואח"כ הוא לומד להתיהר, היינו וואס ער בא זיך אין צימער...

דיר אלע חשבונות, שזהו"ע...

עד שלומד לקנתר וכדומה, שזהו...

ולכן תורתו הוא לקנתר, להראות גדולתו, און אח"כ כדומה קען יענעם אפשלאגין אויך מיט א ענין שאינו אמיתי,

...

שזה נקי לקנתר וכדומה, שמלבד חסרון הקנתור יש בזה גם הגריעותא פון ניט אמת'קייט ארייג און אריינגעבראכט נאך אין תורה, עד שנעשה...

שזהו"ע לא רק מזון כ"א גם זרפואה כמבואר בהמאמר, ובכדי...

הקדמת התפילה, וואס ביז דעם בעש"ט איז גיווען תענתים וסיגופים, איא מיהאט ניט גיווסט אנדערש, אדער מיהאט זיך סתם אזיא גיפירט, אבל הבעש"ט חידש ענין העבודה בשמחה, כמו הבתפילה ניט נאר...

שמחה של מצוה ולעבוד מיט דעם גוף און וויא דער רבי...

א"כ אצ"ל דוקא ענין התענתים...

לא יהי הגוף חמור רובץ תחת משאו, כ"א...

מתקן זיין דארף מען, די אלע וואס פארין מיט א שליחות, אדער...

דארטין טאן גדיא ארבעט, ...
 פארט מיט דער רבי . איך וויל ניט...
 צריך למלאות השליחות בהדור, ...
 וויא מידארף, זאגין אלע...
 זאלין לערנען אין ליובאוויטשער ישיבות, ...
 והאחריות תלוי בו , גם...
 דארפין] וויסין, אז דיא כוונה...
 פארזייען רוחניות, און מקען ניט...
 בא עם דער עיקר, אאך אפשר אז...
 וואס צו טאן אאך וואלט עס [כ"ק אד"ש סימן להכניס מילת "וואלט" לפני "עס"] מצליח זיין, ...
 געבין דיא עצה, נאר סאיז גיווען אין דעם א כוונה פון געבין, נאר סאיז...
 להעלים את הכוונה, דאס איז דאך...
 אז דער רבי פארט מיט זיי מיט, און כמו"כ דיא וואס קומען אהער אין דיא כתלים (1) פון רבין אפילו זיי
 קומען נאר יעמולט...
 נאר שלשעה (עס קען אפיי זיין א רבוי זמן) פארין זיי אוועק וע"ד הספור בענין בר בי רב דחד יומא, (וכמו
 שיש...
 בענין הסוכה, אלא עיקר הקביעות אינה בזמן כ"א בנפש). [רק שיש...
 אין גשמיות אאך זיינען אויך דא, ...
 מיט נעמען זינערע מיט זיך די ד"א, ...
 פארט מיט זיי מיט הרי גבודאי...
 (וויא איינער א חסיד האט מיר אמאל גישריבין אין א בריוו) וועט אונז פירן אנקעגען צו משיחין . בב"א.

[בסוף העמוד כתב (והוסיפו את הענין לפני "ודבר שוב בענין הנוסעים" - נדפס בשיחוי"ק במקומו):

חסר כל הענין דקורות ביתו של אדם מעידות עליו

יחידות ט"ז השון תשט"ז

בס"ד, רשימת דברי כ"ק אדמו"ר שליט"א שאמר לאחד על יחידות, ג' וירא, תשט"ז. בלתי מוגה

א. שאלה: דורך וואס קומט מען צו שמחה?
תשובה: דער ענין השמחה קומט דאך צו א מענטשן פון דעם וואס ער פילט אז ער האט עפעס, אים איז עפעס צוגעקומען, און וואס די זאך וואס ער האט באקומען איז גרעסער אלץ מער איז גרעסער בא אים די שמחה,
איז בשעת מען איז זיך מתבונן אז א נברא איז א מוגבל און פונדעסטוועגען האט אים דער אויבערשטער געגעבן די מעגליכקייט אז דורך קיום המצות וועט ער זיך פארבינדן מיטן בורא, וואס דאס איז די גרעסטע עלי' וואס עס קען זיין, ווארום וואס פאר א עילוי א מענטש זאל זיך אויסמעלן איז דאס אלץ דינג א באגרעניצטע זאך און עס קומט ניס כלל צו דעם עילוי וואס מען פארבינדט זיך מיטן בורא הבלתי בעל גבול, איז וויבאלד אז דאס איז די גרעסטע זאך וואס מען באקומט, במילא האט מען דורך דעם די גרעסטע שמחה.

נאך מערער איז, אז אפילו אויב מען איז אמאל איבער געפאלן און מען האט געטאן א ענין פארקערט פון דעם וואס דער אויבערשטער האט געהייסן, אבער בשעת מען באטראכט זיך און מען קומט צו דער הכרה אז ניס קוקענדיק אז ער איז אמאל איבערגע- פאלן און געטאן פארקערט פון דעם ציווי השם, פונדעסטוועגען האט אים דער אויבערשטער געגעבן די מעגליכקייט צו תשובה טאן וואס דורך דעם ווערט ער רצוי צום אויבערשטן אזוי ווי קודם הוואס, אזוי ווי ער וואלט געטאן א מצוה, יעמולט איז צוזאמען מיטן מרירות געפיל וואס ס'איז פראן בשעת התשובה, צוזאמען מיט דעם איז פראן די גרעסטע שמחה פון דעם וואס ער טוהט תשובה און ווערט באוויליקט צום אויבערשטן. ובמילא קומט אויס אז אלע מאל, אין יעדער צייט, קען א מענטש האלטן בא שמחה. ווארום ממה נפשך, בשעת ער פירט אויס דאס וואס דער אויבערשטער פארלאנגט פון אים, דארף ער זיין צופרידן פון דעם קיום המצוה. און אויב ער איז איבערעגעפאלן, דארף ער זיין צופרידן פון דעם וואס ער קען תשובה טאן.

ב. שאלה: ווי קומט מען צו מען זאל מקיים זיין א מצוה לשמה און פניות?
תשובה: א ודאי דארף מען לעמל זעהן מען זאל מקיים זיין א מצוה לשמה און פניות, דאס איז אבער לכחילה דוג בעסער איז. בשעת אבער עס איז דא א מעגליכקייט צו מקיים זיין א מצוה און מען קען ניס אויספירן בא זיך אז דאס זאל זיין לשמה און פניות, דארף מען ניס אפהאלטן זיך מצד דעם דאס איז דאס זאל זיין לשמה און מקיים זיין די מצוה ווי עס לאזט זיך געפירן. פון דעם זייך די מצוה, נאר מען דארף זיין צו זיין וואס ער וועט מקיים זיין די מצוה, אין וועלכן אופן ער וועט איהר נאר מקיים זיין, דורך דעם וועט ער צוקומען צו מקיים זיין נאך א מצוה, ווארום מצוה גוררת מצוה, ד.ה. אז דער קיום המצוה איז א סגולה אויף מקיים זיין נאך מצוה, און די צווייטע מצוה וועט ער שוין מקיים זיין אן א פניות. ווארום ער האט דאך ניס קיין פניות אין אלע מצות. די פניות זיינען דאך מער ניס ווי אין געוויסע מצות, וואס איז געוויסע מצות האט ער פניות אז דורך דעם וועט ער האבן געלט, כבוד א.ד.ג. איז בשעת אבער ער וועט מקיים זיין די מצוה, אפילו מיט א פני, וועט דאס אים צו בריינגען צו מקיים זיין נאך א מצוה, וואס אין יענע מצוה האט ער ניס קיין פניות.

נאך א זאך אין דעם איז, אז אפילו אין דער מצוה גופא וועלכע ער האט א פני, קען ער בא זיך אויך פועל'ן אז ער זאל ניס אנהערן די פני, אדער אז די פני זאל בא אים ניס זיין אויף אזוי פיל חשוב, און מקיים זיין די מצוה לשמה. בשעת ער וועט זיך באטראטן, אז אמת טאקע אז ווער האט בא אים ארויסגערופן צו מקיים זיין די מצוה - די פני וואס ער האט. ד.ה. אז בכדי ער זאל האבן געלט פונדעסטוועגען, וואס האט בא אים ארויסגערופן די מצוה, אבער פונדעסטוועגען, נאך נאך פארבינדן זיך מיט אים, וואס דאס איז די גרעסטע זאך ווי געזאגט פריער, איז דורך דעם וואס ער הערט אן דעם גישמאק פון דער מצוה וואס דאס איז דער פארבונד מיטן אויבערשטן, דורך דעם פארלירט ער, אדער עס ווערט בא אים ביליקער עכ"פ, דער געשמאק פון דער פני וואס ער האט. ועד"מ בשעת איינער מאכט א געשעפט צוליב פארדינען א ניקעל. אבער דער וויילע האט זיך געמאכט אז ער פארדינט דערביי ניס נאר דעם ניקעל נאר ער פארדינט דערבאגן כמה וכמה אלפים צו דעם ניקעל, איז הגם אז ער באקומט טאקע אבער עס פארלירט זיך בא אים דער גישמאק מיט דער ווערדע פון דעם ניקעל, וויסענדיק אז דא האנדעלט זיך וועגען כמה וכמה אלפים.

ג. שאלה: ווי אזוי קען זיין שטענדיג דער שויתי השם ער איז דאך פארנומען דעם גאנצן טאג אין וואס ער איז פארנומען, צי אין עניני הרשות אדער אין תורה, איז ווי קען ער יעמולט טראכטן ווערן חשובה: די התבוננות וועגען דעם אויבערשטן דארף פארן טאן די מצוה. בשעת ער לערנט אדער ער איז מקיים די מצוה, דארף ער זיין אריינ-
לנגדי תמיד, וויבאלד אז פארנומען, צי אין עניני הרשות אדער אין תורה, איז ווי קען ער יעמולט טראכטן ווערן חשובה: די התבוננות וועגען דעם אויבערשטן דארף פארן טאן די מצוה. בשעת ער לערנט אדער ער איז מקיים די מצוה, דארף ער זיין אריינ-

Handwritten notes in the left margin, including "שאלה" and "תשובה".

Handwritten notes in the right margin, including "שאלה" and "תשובה".

Handwritten signature or note at the bottom center.

... וואס דורך דעם ווערט ער רצוי צום אויבערשטן אזוי ווי קודם החטא, ביז אז נעשו לו כזכיות אזוי ווי ער וואלט געטאן א מצוה ...

... און אויב ער איז איבערגעפאלן, און האפט זיך אז ער איז דורך געפאלען הייבט אן חרטה האבן דארף ער זיין צופרידן פון דעם וואס ער קען תשובה טאן און מתקן זיין.

... דאס איז אבער לכתחילה ווי בעסער איז.

... נאר מען דארף מקיים זיין די מצוה עכ"פ ווי עס לאזט זיך במצבו עתה. לעולם יקיים תומ"צ שלא לשמה שמתוך כו' בא לשמה אין דער מצוה.

און ועוד: דורך דעם ...

... אפילו אין דער מצוה גופא וועלכע ער האט בתחילת קיומה א פני' ...

... בשעת ער וועט זיך באטראכטן, אז אמת טאקע אז ווער האט בא אים ארויסגערופן תחלת הרצון צו מקיים זיין די מצוה – די פני' וואס ער האט ...

... אבער פונדעסטוועגן, וואס האט בא אים ארויסגערופן די פני' דורך דער מצוה האט ער דאך א שלא בערך גרעסערע זאך – ער איז מקיים זיך דעם אויבערשטנס רצון און פארבינדט (היי' כתוב פארבינדן ותיקן כני"ל) זיך מיט אים ...

... אז ער פארדינט ניט נאר דעם ניקעל נאר ער פארדינט דערבאיי כמה וכמה אלפים ...

... די התבוננות וועגען דעם אויבערשטן דארף זיין נאך פארן לערנען אדער פארן טאן גי מצוה כמבואר בתניא. בשעת ער לערנט אדער ער איז מקיים די מצוה ...

געטאן אין דעם וואס ער טוהט, און פונדעסטוועגען איז דאס ניש קיין סתירה צום שויטי
 הוי' לנגדי תמיד, וויילע וויבאלד אז אין אנהייב, בשעה ער האט אנגעהייבן צוטאן דעם
 ענין איז ער צוגעגיינגען צו דעם מיט דעם צוגאנג אז ער טוהט עס איבער דעם וויילע
 דער אויבערשטער האט געהייסן, במילא איז דאך בא אים אלע מאל, בא זיך אינווייניק,
 פראן דער שויטי הוי' לנגדי תמיד. ועד"ז הוא ג"כ בעניני הרשות, וויילע בא א אידן
 איז דאך אויך די עניני הרשות דארף ער טאן צוליב דינען דעם אויבערשטן.

וויילע זעט אפ זיך וויילע זעט אפ זיך
 - עניני הרשות -

א זכרה אזרחא בצינא אלאץ אהא סכא אהא פאן יוסף הכהן על ידו.

אין דעם וואס ער טוט עס זאל זיך אפ טאן ע"פ שו"ע בכל הפרטים ...

... בא אים אלע מאל, בא זיך אינווייניק, פראן דער שויתי הוי' לנגדי תמיד ואין עצם ענין – עשיית המצוה - מכסה על עצמו כידוע. *

... אויך די עניני הרשות דארף ער טאן צוליב דינען דעם אויבערשטן. בכל דרכיך דעהו.

---

* בדא"ח מובאת הדוגמא משו"ע או"ח סצ"א לענין כסוי הראש ע"י ידו.

שיחת פורים תשי"ז

צעירי אגודת חב"ד
ברוקלין נ.י.

ב"ה, אדר שני, תשט"ב
ברוקלין.

כבוד ידידנו הנכבד!

שלום וברכה:

בהמשך למכתבינו אחרי ההתועדות דש"פ פורים לטן - הננו בזה לפרסם ראשי פרקים מהתוכן של כמה שיחות מההתועדות דש"פ זכור וההתועדות דפורים, תשי"ז. במשך ההתועדות דש"פ זכור דיבר כ"ק אדמו"ר שליט"א חמשה שיחות. ובפורים דיבר י"א שיחות, (לבד המאמר חסידות ד"ה הייב אינש לבסומי בפוריא). אך אין באפשרותינו לפרסם במכתב את תוכן כל השיחות, ומפרסמים אנו רק את תוכן השיחות שנתבארו בהם הוראות בעבודה בפועל בחיי היום יומיים. ובזה הננו להעיר ולהדגיש - וכמו שכתבנו במכתבינו הנ"ל - אשר: א) כוונתנו בפרסום השיחות מיד אחרי ההתועדות הוא בכדי אשר אנ"ש שי' יוכלו להשתמש בזה להפצת המעיינות. היינו אשר בכ"ו מכתבינו המכיל תוכן השיחות, יסדרו התועדות ויפרסמו את השיחות באופן המתאים. וכאשר נקבל ידיעות אשר מכתבינו זה משמש להפצת המעיינות אזי גם אנו ~~אנחנו~~ מצדנו נפרסם תוכן השיחות תכופות יותר. ב) השיחות שאנו מפרסמים כאן אינן מוגהות ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א ונתקנו מרשימות השומעים בלבד.

ש"פ צו"פ זכור

א. מצות זכירת עמלק נהגה גם עכשיו ועוד יותר אשר נהגה בכל יום ויום. והוא יסוד מנהגינו לומר בכל יום ה"ששה זכירות" הכוללת גם זכירת עמלק. ומזה מוכח אשר ענין זכירת עמלק אינו רק בהנוגע לענין למחות זרעו של עמלק בגשמיות, שהרי ענין זה לא שייך עכשיו, מצד ב' טעמים. א) אין יד ישראל תקיפה. ב) אין אנו יודעים מי הם זרעו של עמלק שהרי בא סנהרב ובלבל את העולם. ומזה שגם עכשיו ישנו מצות זכירת עמלק, מוכרח אשר מצות זכירת עמלק הוא בהנוגע לרוחניות הענין דעמלק בעבודה בנפש האדם. כאשר יצאו ישראל ממצרים ע"מ ללכת להר סיני לקבל את התורה, עמד באמצע הדרך עמלק ולא הניח את ישראל ללכת להר סיני לקבל את התורה. והשרש על זה הי' כי ישראל עצמם רפו ידיהם מדברי תורה (ברפידים). כי כל זמן שישראל חזקים בתורה ומצותי' אזי אין שום אומה יכולה לשלוט בהם, ורק כאשר רפו עצמם מהתורה, הנה הגם אשר לא עזבו לגמרי את התורה כ"א רפו עצמם בלבד, רפיון וחלישות, הנה זהו נתינת מקום שיבוא עמלק וימנע אותם לגמרי מקבלת התורה. ההוראה מזה הוא: ישנם כאלו שחושבים די ומספיק שאלמוד פ"א שחרית ופ"א ערבית, די ומספיק שאקיים את המצות לצאת ידי חובתי בלבד ולמה לי להדר בזה? על זה הוא ההוראה. אשר רפיון וחלישות זו אינו נוגע רק לענין ההידור בתורה ומצות בלבד כ"א אשר רפיון זה הוא נתינת מקום אשר עי"ז יחבטל ה"ו לגמרי מתומ"צ. ואם הוא רוצה לישראל יהודי שומר תומ"צ (על צד היחתר פחות עכ"פ ולא להתבטל מזה לגמרי) מההכרח הוא להתחזק בכל כחו בתומ"צ, בלי שום רפיון וחלישות כלל. וזהו ענין זכירת מעשה עמלק בכל יום ויום. אשר תמיד עלינו לזכור שלא לתת (ניט צולאזן) שום נתינת מקום כלל להקריעות דעמלק, כי אם להתחזק בכל תוקף בתומ"צ בהמימות וחיות.

ב. אותה ההוראה הוא גם מפ' השבוע - פ' צו.

בפ' זו כתיב אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה ואמרז"ל אע"פ שאש יורד מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט. היינו אשר האש שמביאים מן ההדיוט הוא הכנה ואתערותא דלתתא להמסכת האש מן השמים. ולהלן בפ' שמיני כתיב ותרד אש מן השמים ואתערותא שכינה במעשה ידיהם.

היינו דבשבועת ימי המילואים הי' כבר בנוי כל המשכן. יריעות וכלים והמזבח והקריבו את הקרבנות והי' משה ואהרן וכו' ומ"מ לא שרתה שכינה במעשה ידיהם, לפי שנשאר עדיין רושם מחטא העגל. ורק ביום השמיני שירדה אש מן השמים, שהכנה לזה הי' האש שלמטה כנ"ל, ~~אזאאא צאצאא צאצאא~~ נחבטל לגמרי חטא העגל ושרתה שכינה במעשה ידיהם. ההוראה מזה בעבודה הוא: לכל אחד מישראל הוא משכן ומקדש אליו ית' כמ"ש ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם בתוך כל אחד ואחד מישראל. אמנם כל זמן שחסר ~~א"ה~~ "אש" היינו החמימות והחיות, הנה אף שהוא לומד תורה ומקיים מצות וישנם בו כל פרטי הענינים שהיו בהמשכן, מ"מ אם עבודתו הוא בקרירות חסר השראת השכינה אצלו, עד כדי כך שאפשר להיות אצלו רושם מחטא העגל. כ"א ע"י ה"אש", החמימות והחיות, דוקא, אזי שורה שכינה בתורתו ועבודתו וגם בכל מעשה ידיו, גם בעניניו הגשמיים, אשר בכל עניניו ישנו ברכה הוי' והצלחה שלמעלה מהטבע.

Handwritten notes and signatures in the right margin, including a large 'X' and some illegible text.

צעירי אגודת חב"ד

ברוקלין נ.י.

ב"ה, אדר שני, תשט"ב

ברוקלין.

כבוד ידידנו הנכבד!

שלום וברכה:

בהמשך למכתבינו אחרי ההתועדות דשושן פורים קטן - הננו בזה לפרסם ראשי פרקים מהתוכן של כמה שיחות מההתועדות דש"פ זכור וההתועדות דפורים תשי"ז.

במשך ההתועדות דש"פ זכור דיבר כ"ק אדמו"ר שליט"א חמש שיחות.

ובפורים דיבר י"א שיחות, (לבד המאמר חסידות ד"ה חייב אינש לבסומי בפוריא). אך אין באפשרותינו לפרסם במכתב את תוכן כל השיחות, ומפרסמים אנו רק את תוכן השיחות שנתבארו בהם הוראות בעבודה בפועל בחיי היום יומיים.

ובזה הננו להעיר ולהדגיש - וכמו שכתבנו במכתבינו הנ"ל - אשר: א) כוונתנו בפירסום השיחות מיד אחרי ההתועדות הוא בכדי אשר אנ"ש שיי יוכלו להשתמש בזה להפצת המעיינות. היינו אשר בבוא מכתבינו המכיל תוכן השיחות, יסדרו התועדות ויפרסמו את השיחות באופן המתאים. וכאשר נקבל ידיעות אשר מכתבינו זה משמש להפצת המעיינות אזי גם אנו מצדנו נפרסם תוכן השיחות תכופות יותר. ב) השיחות שאנו מפרסמים כאן אינן מוגהות ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א ונעתקו מרשימות השומעים בלבד.

* * *

ש"פ צו פי זכור

[לכא' סימן:] x [ליד סעיף(?) הראשון]

א. מצות זכירת עמלק נוהגת גם עכשיו ועוד יותר אשר נוהגת בכל יום בכל יום ויום. [כ"ק אד"ש כתב בצידו:] שו"ע אדה"ז והוא יסוד מנהגינו לומר בכל יום ה"ששה זכירות" הכוללת גם זכירת עמלק.

ומזה מוכח אשר ענין זכירת עמלק אינו רק בהנוגע לענין למחות זרעו של עמלק בגשמיות, שהרי ענין זה לא שייך עכשיו, מצד ב' טעמים. א) אין יד ישראל תקיפה. ב) אין אנו יודעים מי הם זרעו של עמלק שהרי בא סנחרב ובלבל את העולם. ומזה שגם עכשיו ישנו מצות זכירת עמלק, מוכרח אשר מצות זכירה עמלק הוא בהנוגע לרוחניות הענין דעמלק בעבודה בנפש האדם.

כאשר יצאו ישראל מצרים ע"מ ללכת להר סיני לקבל את התורה, עמד עמלק באמצע הדרך עמלק ולא הניח את ישראל ללכת להר סיני לקבל את התורה. והשרש על זה הי' כי ישראל עצמם רפו ידיהם מדברי תורה (ברפידים). כי כל זמן שישאל חזקים בתורה ומצותי אזי אין שום אומה יכולה לה לשלוט בהם, ורק כאשר רפו עצמם מהתורה, הנה הגם אשר לא עזבו לגמרי את התורה כ"א רפו עצמם בלבד, רפיון וחלישות, הנה זהו נתינת מקום שיבוא עמלק וימנע אותם **מקבלת התורה לגמרי**. [המילים "מקבלת התורה" היו אחרי מילת "לגמרי" וכ"ק אד"ש סימן להכניסם לפני"]

ההוראה מזה הוא: ישנם כאן כאלו שחושבים די ומספיק שאלמוד פ"א שחרית ופ"א ערבית, די ומספיק שאקיים את המצות לצאת ידי חובתי בלבד ולמה לי להדוך בזה?

על זה הוא ההוראה. אשר רפיון וחלישות זו אינו נוגע רק לענין ההידוך בתורה ומצות בלבד כ"א אשר רפיון זה הוא נתינת מקום אשר עי"ז יתבטל ח"ו מתומ"צ לגמרי. [מקודם האותיות "מתומ"צ" היו אחרי מילת "לגמרי" וכ"ק אד"ש סימן להכניסם לפני]

ואם הוא רוצה לישאר יהודי שומר תומ"צ (על צד היותר פחות עכ"פ ולא להתבטל מזה לגמרי) מההכרח הוא להתחזק בכל כחו בתומ"צ, בלי שום רפיון וחלישות כלל.

וזהו ענין זכירה מעשה עמלק בכל יום ויום. אשר תמיד עלינו לזכור שלא לתת (ניט צולאזן) שום נתינת מקום כלל להקרירות דעמלק, כי אם להתחזק בכל תוקף בתומ"צ בחמימות וחיות.

ב. אותה ההוראה הוא גם מפ' השבוע - פ' צו.

בפ' זו כתיב אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה ואמרז"ל אע"פ שאש יורד מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט. היינו אשר האש שמביאים מן ההדיוט הוא הכנה ואתערותא דלתתא להמשכת האש מן השמים. ולהלן בפ' שמיני כתיב ותרד אש מן השמים ~~אז~~ **ראי' שאז** שרתה שכינה במעשה ידיהם.

היינו דבשבעת ימי המילואים הי' כבר בנוי כל המשכן. יריעות וכלים והמזבח והקריבו את הקרבנות והי' משה ואהרן וכו' ומ"מ לא שרתה שכינה במעשה ידיהם, לפי שנשאר עדיין רושם מחטא העגל. ורק ביום השמיני שירדה אש מן השמים, **שנגמרה**, שההכנה לזה ~~אז~~ **ע"י** האש שלמטה כנ"ל, נתבטל לגמרי חטא העגל ושרתה שכינה במעשה ידיהם.

ההוראה מזה בעבודה הוא: כל אחד מישראל הוא משכן ומקדש אליו ית' כמ"ש ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם בתוך כל אחד ואחד מישראל. אמנם כל זמן שחסר בה"אש" היינו החמימות והחיות, הנה אף שהוא לומד תורה ומקיים מצות וישנם בו כל פרטי הענינים שהיו בהמשכן, מ"מ אם עבודתו הוא בקרירות חסר השראת השכינה אצלו, עד כדי כך שאפשר להיות אצלו רושם מחטא העגל. כ"א ע"י **שלמות** ה"אש", החמימות והחיות, דוקא, אזי שורה שכינה בתורתו ועבודתו וגם בכל מעשה ידיו, גם בעניניו הגשמיים, אשר בכל עניניו ישנו ברכה הוי' והצלחה שלמעלה מהטבע.

ב
פורים
תוכן שיחה א'

בימי אחשורוש, קודם שנגזרה הגזירה, היו ישראל בטוחים ביותר (עפ"י הטבע) שלא יארע להם שום גזירה. שהרי מרדכי ראש הסנהדרין הי' משרי המלוכה היושבים ראשונה במלכות בשער המלך, ואסתר היתה אשת המלך, דאשתו כגופו דמיא. ולא מצינו בכל דברי ימי ישראל בזמן הגלות אשר אשה יהודית תהי' אשת המלך המולך בכפה. נמצא אשר עפ"י הטבע היו אז ישראל בטוחים בקיומם במאד, באופן אשר בכל משך זמן הגלות לא הי' מצבם של ישראל בטוח כל כך כמו בימי אחשורוש.

אמנם לפועל הי' להיפך. בשעה זו אשר עפ"י טבע הי' מצבם בטוח ביותר, הנה בשעה זו היתה גזירת כלי ר"ל, להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים - היל"ת - מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד. וגזירה זו שהיתה בימי אחשורוש היתה הגזירה היותר קשה אשר בכל משך דברי ימי ישראל.

בכל הגליות לא היו כל ישראל במקום אחד. דצדקה עשה הקב"ה בישראל שפיזרן בין האומות. שאם אומה אחת תרצה לכלות ח"ו את ישראל שתחת ממשלתה יאשרו היהודים שבמדינה אחרת לפליטה. גם בימי פרעה שהיו כל ישראל תחת ממשלת פרעה, מ"מ לא הי' אז קשה כ"כ כמו בימי המן - א שהרי פרעה לא גזר אלא על הזכרים. (ב) ממשלת פרעה הי' רק במצרים ושייך שיברחו למקום אחר. אמנם בימי אחשורוש הי' הגזירה על כל היהודים, וממשלת אחשורוש הי' על כל העולם, דאחשורוש הי' מלך בכיפה, ולא הי' שייך בשום אופן לברוח למקום אחר שהרי הי' מושל בכיפה.

עוד זאת אשר הגזירה היתה לה[ש]מיד גוי את כל היהודים גוי ביום אחד, ומכיון אשר הגזירה היתה בכל השבע ועשרים ומאה מדינה ביום אחד, הרי פשיטא שלא הי' שייך בשום אופן לברוח.

ונמצא דבשעה כזו אשר עפ"י הטבע, כמו שהאדם יראה לעינים, הי' אז מצבם של ישראל מצב היותר טוב, הנה בשעה זו עצמה הי' לפועל המצב הכי גרוע. וסיבת הגזירה היתה לפי שנהנו מסעודתו של אותו רשע כמבואר בגמרא.

זוהי הוראה באצבע אשר עם ישראל והטבע הם שני דברים שונים לגמרי. הנהגת עם ישראל אינו נופל לגמרי תחת חוקי הטבע. כ"א הנהגת ישראל תלוי בענין קיום התומ"צ. ולזאת גם בשעה זו אשר מצד הטבע לא הי' שום נתינת מקום לגזירה, מ"מ כאשר נהנו מסעודתו של אותו רשע והשתייכו לענינים בלתי כשרים, היתה גזירת כלי קשה ביותר.

אותו הדבר שאנו רואים בזמן הגזירה, אותו הדבר אנו רואים גם באופן הישועה וההצלה, אשר ביטול גזירת המן לא הי' עפ"י הטבע כ"א ע"י התשובה וההתקשרות להקב"ה.

כאשר נודע דבר הגזירה למרדכי ואסתר הנה הדבר הראשון שהתחילו לעשות בשביל ביטול הגזירה לא הי' השתדלות אצל המלך באופן דיפלומטי, כ"א הדבר הראשון שאמרה אסתר למרדכי הי': לך כנוס את כל היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים. זוהי הפעולה הראשונה שעשו בשביל ביטול הגזירה.

יתירה מזו: אסתר הוסיפה לומר למרדכי, וגם אני ונערותי אצום כן. ולכאורה, בשעה זו שהיתה צריכה ללכת להמלך אחשורוש להשתדל אצלו לבטל את הגזירה, וכל ההתחשבות שהתחשב אחשורוש עם אסתר הוא כמ"ש ותשא חן וחסד לפניו מכל הבתולות, בשעה זו איזה מקום יש בשכל לצום שלשת ימים לילה ויום אשר ע"ז הנה לא זו בלבד שלא יוגדל חינה בעיניו אלא אדרבה יתמעט חינה? והוא ע"ד הפס"ד (שו"ע או"ח סו"ס תקע"א)

שאנשי המלחמה אין מתענים בשעת המלחמה

אך הענין הוא. כמו שסיבת הגזירה היתה לפי שנהנו מסעודתו כו' ולא מצד הטבע כנ"ל, כך גם הישועה הי' לא מצד הטבע כ"א עיי' שעשו תשובה, שאחד מאופני התשובה הוא התענית. ומה שעפ"י חוקי הטבע התענית היא מניעה כנ"ל, אין זה לא מעלה ולא מוריד, לפי שכל הענין, בין הגזירה ובין ההצלה, לא השתייך כלל להטבע כ"א למצבם הרוחני של ישראל בתומ"צ.

והיינו דבאמת הנה גזירת והצלת עם ישראל אינו שייך כלל להטבע. הגזירה הי' לפי שנהנו מסעודתו והישועה הי' ע"י הצום שצמו שלשת ימים. אלא שמצד ההעלם וההסתר שבזמן הגלות נתלבש כל זה - הגזירה וההצלה - בלבושי הטבע. אבל יסודתם והתחלתם הי' מצד התומ"צ.

ההוראה מזה בכל מקום ובכל זמן ובזמנינו זה ביחוד: כתיב אתם נצבים וארז"ל גם כאשר כל העולם מתמוטטים אתם נצבים. לפי אשר קיומנו אינו כמו קיום כל העמים. הנהגת כל העמים הוא עפ"י חוקי הטבע. אבל לנו אין כל שייכות עם טבע. השייכות שלנו אינו עם טבע כ"א עם תומ"צ. כאשר ישנו עת צרה וגזירה ר"ל אין לנו לסמוך על ההשתדלות אצל העמים ודיפלומטי, כי לא זוהי קיומנו. קיומנו הוא ע"י שמירת התומ"צ, ואזי הנה גם כאשר עפ"י הטבע מתמוטטים, מ"מ אתם נצבים וקיימים.

אמת הדבר אשר לא סמכינן אניסא, וצריך לעשות משהו גם בלבושי הטבע. אמנם לא זו היא סיבת ההצלה כ"א רק לבוש בלבד להצלה הבאה בסיבת החיזוק בהתומ"צ. ולזאת אין לדייק כ"כ על הלבוש כ"א על העיקר. וכאשר העיקר יהי כדבעי, אזי כל לבוש שיעשה

תוכן שיחה ט' צערי אגודת חב"ד

ב"ה.

כפי המבואר בדא"ח, הנה היו כמה ענינים אשר אסתר עשתה על דעת עצמה, שלא שאלה את מרדכי. וההוראה מזה בזמנינו הוא, אשר ישנם ~~בני~~ ענינים אשר נשי ישראל צריכים לעשות על דעת עצמם ~~ולא לסמוך על בעליהם~~, ואדרבה, הבעל צריך לעשות כדעת האשה (בענינים ההם).

ישנם ~~בני~~ ענינים בהנהגת הבית אשר הבעל - להיות שהוא מבחוץ להנהגת הבית - חושב שהם ~~ענינים עיקריים~~, אשר ~~אין~~ נוגע להחזקת הבית ולחינוך הבנים והבנות, ומשום זה הוא מותר על כמה ענינים עיקריים. אמנם האשה - להיות שהיא בפנים הנהגת הבית - יודעת היא אשר אין הענינים עיקריים כלל, ובכגון דא כתיב שמע בקולה.

כמובן אשר לא כולם שוים בזה, אמנם הנקודה הכללית והעיקרית בזה היא: (א) מהמעוה שמרויחים להכנסת הבית הנה ראשית דבר צריך להקציב הסכום הדרוש לחינוך הבנים והבנות בדרך התורה והמצוה. והנשאר יהי' לכלכלת הבית. (ב) צריכים להשתדל אשר התעסקות הבעל בפרנסה תהי' באופן כזה אשר יהי' לו פנאי מספיק ללימוד התורה, אף אשר עי"ז יתעסק בחיות יותר בעניני פרנסה, לצדק ב' ~~שעוד בידים~~ ~~הרי זה משובח~~. (אמ"ק כ"ד ע"ג ט"ו)

אשר הבעל, להיותו מבחוץ להנהגת הבית, יטעה ויחשוב על כמה דברים ~~ענינים~~ ענינים עיקריים ~~במבט~~ הס. הנה על האשה, שהיא בפנים הענין ~~ובכונה~~ לדעת אשר ענינים ספלים המה, להסביר אל לבעה אשר ענינים ספלים המה ולדרוש ממנו ~~אם~~ שלא לוותר על כמה דברים ענינים ~~עיקריים~~ של חומ"צ שבביל ענינים של מה בכך. עוד זאת צריכה האשה לדעת אשר עצה להצלחה בעניני הנהגת הבית הוא, אשר תקבע לעצמה משך זמן בכל יום, כמה רגעים לכה"פ, להתעניין ולעזור לחברותי' בעניני יהדות, וגם בענינים גשמיים. כי הגשמיות של השני הרי אצלו רוחניות הוא. ובשכר זה שעשתה טובה למי שהוא מישראל, איש או אשה, אשר הוא או היא הם ~~בני~~ יחידים ~~להקב"ה~~ הנה בשכר זה ישלם לה הקב"ה אח שכרה כמה פעמים, ככה, אשר כל עניני ביתה יהי' בהצלחה, ותגדל את ילדי', ביחד עם בעלה, לתורה לחופה ומעשים טובים.

~~אשר יתעסק בחיות יותר בעניני פרנסה, לצדק ב' שעוד בידים הרי זה משובח~~
אשר יתעסק בחיות יותר בעניני פרנסה, לצדק ב' שעוד בידים הרי זה משובח

אשר יתעסק בחיות יותר בעניני פרנסה, לצדק ב' שעוד בידים הרי זה משובח

צעירי אגודת חב"ד

תוכן שיחה ט'

כפי המבואר בדא"ח, הנה היו כמה ענינים אשר אסתר עשתה על דעת עצמה, שלא שאלה את מרדכי. וההוראה מזה בזמנינו הוא, אשר ישנם כמה ענינים אשר נשי ישראל צריכים לעשות על דעת עצמם לא לשמוע על בעליהם, ואדרבה, הבעל צריך לעשות כדעת האשה (בענינים ההם).

ישנם כמה ענינים בהנהגת הבית אשר הבעל - להיות שהוא מבחוץ להנהגת הבית - חושב שהם ענינים עיקריים, אשר שזהו נוגע להחזקת הבית ולחינוך הבנים והבנות, ומשום זה הוא מוותר על כמה ענינים עיקריים. אמנם האשה - להיות שהיא בפנים הנהגת הבית - יודעת היא אשר אין הענינים עיקריים כלל, ובכגון דא כתיב שמע בקולה.

כמובן אשר לא כולם שוים בזה, אמנם הנקודה הכללית והעיקרית בזה היא:

(א) מהמעות שמרויחים להכנסת הבית הנה ראשית דבר צריך להקציב הסכום הדרוש לחינוך הבנים והבנות בדרך התורה והמצוה. והנשאר יהי לכלכלת הבית.

(ב) צריכים להשתדל אשר התעסקות הבעל בפרנסה תהי' באופן כזה אשר יהי' לו פנאי מספיק ללימוד התורה, מספיק כנדרש עפ"י תורה ממנו התורה, אף אשר עי"ז יתעסק פחות יותר בעניני פרנסה, לא רק ב-שעות ביום ולא רק ב-שעות ביום, כשא וכל המחמיר בזה הרי זה משובח.

בענין זה הרי אפשר אשר הבעל, להיותו מבחוץ להנהגת הבית, יטעה ויחשוב על כמה זכמה ענינים אשר פרטי הוצאה שבבית שבני ביתו לא יוותרו עליהם וענינים עיקריים וצורךיים הם. הנה על האשה שהיא בפנים הענין ויכולה לדעת אשר ענינים טפלים-המה, להסביר לבעלה אשר ענינים טפלים המה ולדרוש ממנו ובתוקף שלא לוותר על כמה זכמה ענינים עיקריים של תומ"צ בשביל ענינים של מה בכך.

עוד זאת צריכה האשה לדעת אשר עצה להצלחה בעניני הנהגת הבית הוא, אשר תקבע לעצמה משך זמן בכל יום, כמה רגעים לכה"פ, להתעניין ולעזור לחברותי' בעניני יהדות, וגם בענינים גשמיים. כי הגשמיות של השני הרי אצלו רוחניות הוא. ובשכר זה שעשתה טובה למי שהוא מישראל, איש או אשה אשר הוא או היא הם החביבות של בנים יחידים להקב"ה אשר על כאו"א אומר נאמר אהבתי אתכם אמר ה' והבעש"ט מבאר שהוא באופן החביבות של בן יחיד להוריו שגולד להם לעת זקן הנה בשכר זה ישלם לה הקב"ה את שכרה כמה פעמים ככה, אשר כל עניני ביתה יהיו בהצלחה, ותגדל את ילדי', ביחד עם בעלה, לתורה לחופה ולמעשים טובים.

* * *

לחביבותא דמילתא, מובא בזה השיחה במילואה כפי שנדפסה בשעתו

צעירי אגויה הב"ד
ברוקלין נ.י.

ב"ה, אדר שני, תשס"ב
ברוקלין.

כבוד ידידנו הנכבד!

שלום וברכה: בהמשך למכתבינו אחרי ההתועדות דטוסן פורים קטן - הננו בזה לפרסם ראשי פרקים מהלוחן של כמה שיחות מההתועדות דס"פ צו, פ' זכור, וההתועדות דפורים, חט"ז.
בהמשך ההתועדות דס"פ זכור דיבר כ"ק אדמו"ר שליט"א חמש שיחות. ובפורים דיבר י"א שיחות, (לבד המאמר חסירות ד"ה חייב אינט לבסומי בפוריא). אך אין באפשרותנו לפרסם במכתב את הוכן כל השיחות, ומפרסמים אנו רק את הוכן השיחות שנחבארו בהם הוראות בעבודה בפועל בחיי היום יומיים.
ובזה הננו להעיר ולהדגיש - וכמו שכתבנו במכתבינו הנ"ל - אשר: א) כוונתנו בפרסום השיחות מיד אחרי ההתועדות הוא ככדי אשר אנ"ס שי יוכלו להשתמש בזה להפצה המעיינות. היינו אשר בבוא מכתבינו המסיל הוכן השיחות, יסדרו התועדות ויפרסמו את השיחות באופן המתאים. וכאשר נקבל ידיעות אשר מכתבינו זה משמש להפצה המעיינות אזי גם אנו מצדנו נפרסם הוכן השיחות חכופות יותר. ב) השיחות שאנו מפרסמים אינן מוגהות ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א ונתקו מרשימות השומעים בלבד.

ש"פ צו פ' זכור

א. מצות זכירת עמלק נוגהת גם עכשיו ועוד יותר אשר נוגהת בכל יום ויום (שו"ע אדה"ז סי' ס טע"ד ד). והוא יסוד מנהגינו לומר בכל יום ה"שטה זכירות" הכולל גם זכירת עמלק.
ומזה מוכח אשר ענין זכירת עמלק אינו רק בהנוגע לענין למחות זרעו של עמלק בגטמיות, שהרי ענין זה לא שיין עכשיו, מצד ב' טעמים. א) אין יד ישראל תקיפה. ב) אין אנו יודעים מי הם זרעו של עמלק שהרי בא שנחרב ובלכל את העולם. ומזה גם עכשיו ישנו מצות זכירת עמלק, מוכרח אשר מצות זכירת עמלק הוא בהנוגע לרוחניות הענין דעמלק בעבודה בנפש האדם.
כאשר יצאו ישראל מצרים ע"מ ללכת להר סיני לקבל את החורה, עמד עמלק באמצע הדרך ולא הניח את ישראל ללכת להר סיני לקבל את החורה. והטריט על זה הי' כי ישראל עצמם רפו ידיהם מדברי חורה (ברפידים). כי כל זמן שישראל חזקים בתורה ומצותי' אזי אין שום אוסה יכולה לשלוט בהם, ורק כאשר רפו עצמם מהתורה, הנה הגם אשר לא עזבו לגמרי את החורה כ"א רפו עצמם בלבד, רפיון וחלישות, הנה זהו נתינת מקום שיבוא עמלק וימנע אותם מקבלת החורה לגמרי.
ההוראה מזה הוא: ישנם כאלו שחושבים די ומספיק שאלמוד פ"א שחריה ופ"א ערבית, די ומספיק שאקיים את המצוות לצאת ידי חובתי בלבד. ולמה לי לתור ביה? על זה הוא ההוראה. אשר רפיון וחלישות זו אינו נובע רק לענין ההידור בתורה ומצות בלבד כ"א אשר רפיון זה הוא נתינת מקום אשר עי"ו יתבטל ה"ו מתוס"צ לגמרי.
ואם הוא רוצה לישראל יהודי שומר תומ"צ (על צד היותר פחות עכ"פ ולא להתבטל מזה לגמרי) מההכרח הוא להתחזק בכל כחו בתומ"צ, בלי שום רפיון וחלישות כלל.
וזהו ענין זכירת מעטה עמלק בכל יום ויום. אשר המיד עלינו לזכור שלא לתת (ניט צולאזן) שום נתינת מקום להקרירות דעמלק, כי אם להתחזק בכל חוקף בתומ"צ בחמימות וחיות.
ב. אותה ההוראה הוא גם ספ' השבוע - פ' צו. בפ' זו כתיב אט תמיד תוקד על המזבח לא חכבה ואמרז"ל אע"פ שאט יורד מן השמים מצוה להביא מן ההדיות. היינו אשר האט שמביאים מן ההדיות הוא הכנה ואחערותא דלתחא להמשכת האט מן השמים. ולהלן בפ' סט"ג כתיב וחצא אט מלפני ה', ראי' שאז שרתה שכינה במעטה ידיהם. היינו דבשבעת ימי המילואים הי' כבר בנוי כל המסכן. ירלעזח וכלים והמזבח והקריבו את הקרבנות וחי' משה ואהרן וכו' ומ"ס לא שרתה שכינה במעטה ידיהם, לפי שנשאר עדיין רוטח מחטא העגל. ורק כיום הסמיני שידדה אט מן השמים, שנגמרה ההכנה לזה ע"י האט שלמטה כנ"ל, נתבטל לגמרי חטא העגל ושרתה שכינה במעטה ידיהם.
ההוראה מזה בעבודה הוא: כל אחד מישראל הוא מסכן ומקדס אליו ית' כמ"ס ועטו לי מקדס ושכנתי בתוכך בחוף כל אחד ואחד מישראל. אמנם כל זמן שחסר בה"אס", היינו

ג

ההמינות והחיות, הנה אף שהוא לומר הורה ומקיים מצות ויטנה בו כל פרטי העניינים שהיו בהמשך, מ"מ אם עבודתו הוא בקרירות חסר הטרדת השכינה אצלו, עד כדי כך שאפשר להיות אצלו רועם מחסא העגל. כ"א ע"י שלימות ה"אש", ההמינות והחיות, דוקא, אזי טורה שכינה בתורתו ועבודתו וגם בכל מעשה ידיו, גם בענייניו הגמטיים, אשר בכל ענייניו ישנו כרכת הוי' והצלחה שלמעלה מהטבע.

פזרים

תוכן שיחה א'

בימי אחשורוש, קודם שנגזרה הגזירה, היו ישראל בטוחים ביותר (עפ"י הטבע) שלא יארע להם שום גזירה. שהרי מרדכי ראש הסנהדרין הי' משרי המלוכה היושבים בטער המלך, ואסתר היתה אשת המלך, דאשתו כגופו דמיא. ולא מצינו בכל דברי ישראל בזמן הגלות אשר אשה יהודית תהי' אשת המלך המולך בכפה. נמצא אשר עפ"י הטבע היו אז ישראל בטוחים בקיומם במאד, באופן אשר בכל מסך זמן הגלות לא הי' מצבם של ישראל בטוח כל כך כמו בימי אחשורוש. אמנם לפועל הי' להיפך. במעשה זה אשר עפ"י טבע הי' מצבם בטוח ביותר, הנה בטעה זה היתה גזירת כלי' ר"ל, להססיד להרוג ולאבד את כל היהודים -הי"ל"ת - מנער ועד זקן טף ונשיט' ביום אחד. וגזירה זו שהיתה בימי אחשורוש היתה הגזירה היותר קשה אשר בכל מסך דברי ימי ישראל. בכל הגליות לא היו כל ישראל במקום אחד. דצדקה עשה הקב"ה בישראל שפזרן בין האומות. טאט אומה אחת הרצה לכלות ה"ו את ישראל שחתה ממלכתה. יסארו היהודים שבמדינה אחת לפליטה. גם בימי פרעה שהיו כל ישראל תחת ממולת פרעה, מ"מ לא הי' אז קשה כ"כ כמו בימי המן. שהרי פרעה לא גזר אלא על הזכרים. אמנם בימי אחשורוש הי' הגזירה על כל היהודים, וממשלת אחשורוש הי' על כל העולם, דאחשורוש הי' מלך בכיפה, ולא הי' טייך בטום אופן לברוח למקום אחר.

עוד זאת אשר הגזירה היתה להססיד גו' את כל היהודים גו' **ביום אחד**, ומכיון אשר הגזירה היתה בכל הטבע ועשרים ומאה מדינה ביום אחד, הרי פטיטא שלא הי' טייך בטום אופן לברוח. ונמצא דבמעשה כזו אשר עפ"י הטבע, כמו שהאדם יראה לעיניו, הי' אז מצבם של ישראל מצב היותר טוב, הנה בטעה זה עצמה הי' לפועל המצב הכי גרוע. וסיבת הגזירה היתה לפי שנהנו מסעודתו של אותו רשע כמבואר בגמרא. וזוהי הוראה באצבע אשר עם ישראל והטבע הם שני דברים שונים לגמרי. הנהגת עם ישראל אינו נופל לגמרי תחת חוקי הטבע. כ"א הנהגת ישראל תלוי בקיום התומ"צ. ולזאת גם בטעה זה איך מצד הטבע לא הי' שום נתינת מקום לגזירה, מ"מ כאשר נהנו מסעודתו של אותו רשע והשתייכו לעניינים בלתי כשרים, היתה גזירת כלי' קשה ביותר.

איתו הדבר שאנו רואים בזמן הגזירה, אותו הדבר אנו רואים גם באופן היסועה וההצלחה, אשר ביטול גזירת המן לא הי' עפ"י הטבע כ"א ע"י התשובה וההתקשרות להקב"ה.

כאשר נודע דבר הגזירה למרדכי ואסתר הנה הדבר הראשון שהתחילו לעשות בטביל ביטול הגזירה לא הי' הסתדלות אצל המלך באופן דיפלומטי, כ"א הדבר הראשון שאמרה אסתר למרדכי הי' לך כנוס את כל היהודים הנמצאים בטושן וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים. זוהי הפעולה הראשונה שעשו בטביל ביטול הגזירה.

יתירה מזו: אסתר הוסיפה לומר למרדכי, וגם אני ונערותי אצום כן. ולכאורה, בטעמי' זו שהיתה צריכה ללכת להמלך אחשורוש להסתדל אצלו לבטל את הגזירה, וכל ההתחשבות שהתחשב אחשורוש עם אסתר הוא כמ"ט ותטא חן ותסד לפניו סכל הבהולות גו', בטעה זה איזה מקום יש בשכל לצום שלשת ימים לילה ויום אשר עי"ז הנה לא זו בלבד שלא יוגדל חינה בעיניו אלא אדרבה יתמעט חינה? - והוא ע"ד הפס"ד (טו"ע או"ח סו"ס תקע"א) -

אך הענין הוא. כמו שסיבת הגזירה היתה לפי שנהנו מסעודתו כו' ולא מצד הטבע כנ"ל, כך גם היסועה הי' לא מצד הטבע כ"א עי"ז טעמו התורה, שאחד מאופני התשובה הוא התענית. ומה טעמ' חוקי הטבע התענית הוא סניעה כנ"ל, אין זה לא ספלה ולא מוריד, לפי שכל הענין, בין הגזירה ובין ההצלחה, לא הסתייך כלל להטבע כ"א למצבם הרוחני של ישראל בתומ"צ.

הי"נו נבאט הנה גזירת והצלח עם ישראל אינו טייך כלל להטבע. הגזירה הי' לפי שנהנו מסעודתו והיסועה הי' ע"י הצום שצמו שלשת ימים. אלא שצד העלם וההסתר שבוטן הגלות נתלבט כל זה - הגזירה וההצלחה - בלבושי הטבע. אבל יסורתם והחלטתם הי' מצד התומ"צ.

ג

ההוראה מזה בכל מקום ובכל זמן ובזמנינו זה ביהודי:
 כחייב אתם נצבים וארו"ל גם כאשר כל העולם מתמוטט אתם נצבים.
 לפי אשר קיומנו אינו כמו קיום כל העמים. הנהגת כל העמים הוא עפ"י חוקי
 הטבע. אבל לנו אין כל שייכות עם טבע. השייכות שלנו אינו עם טבע כ"א עם תומ"צ.
 כאשר ישנו עם צרה וגזירה ר"ל אין לנו לסמוך על ההשתדלות אצל העמים
 ודיפלומטי, כי לא זוהי קיומנו. קיומנו הוא ע"י שמירת התומ"צ, ואזי הנה גם
 כאשר עפ"י הטבע מתמוטטים, מ"מ אתם נצבים וקיימים.
 אמת הדבר אשר לא סמכינן אניסא, וצריך לעשות מהוה גם כלבושי
 הטבע. אמנם לא זו היא סיבת ההצלה כ"א רק לבוש בלבד להצלה הבאה בסיבת
 החיזוק בהתומ"צ. ולזאת אין לדייק כ"כ על הלבוש כ"א על העיקר. וכאשר העיקר
 יהי' כדבעי, אזי כל לבוש שיעשו, גם כאשר מצד הטבע אינו מועיל, יהי' ג"כ טוב.
 כי הרג זה רק לבוש בלבד. ולא הוא סיבת ההצלה כ"א שמירת התומ"צ.
 וכמו שהי' בימי הפורים דאף אשר מצד הטבע לא הי' מועיל
 השתדלותה של אסתר, שהרי כבר לא נקראה לבוא אל המלך שלושים יום, ובפרט אחרי
 שצמח שלשת ימים, ומ"מ כאשר הי' העיקר - החטובה וההתקשרות להקב"ה - הייתה
 ההצלה בכל האופנים,

כמו"כ הוא גם בזמנינו זה. למצב עם ישראל אין טאדם יראה לעינים
 עפ"י חוקי הטבע - עם זה אין לנו להתחשב כלל. מה שעלינו להתחשב ומה שעלינו
 לעשות הוא ההתחזקות בתומ"צ. ואז הנה כל מה שיעשו בגשמיות, יהי' זה לבוש
 שיתלבש בזה ההצלה הניסית שלמעלה מדרך הטבע, בסיבת החטובה והחיזוק בתומ"צ.

תוכן שיחה ב'

הוראה זו אשר ישראל אינם נתונים תחת הטבע כו', דבר זה הוא
 גם בחיי הפרט, היינו בכל איט פרטי מישראל, בין בעלי עסק ובין יושבי אהל.
 אל יהטבו אשר כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה, לפי מישראל אינם נתונים
 תחת הטבע, ולזאת הנה גם כאשר עפ"י חוקי הטבע מספיק כמו ועוצם ידו לעשות
 את החיל הזה, לא יצליח מבלעדי העזר שלמעלה, הבאה ע"י ההתקשרות אליו ית'.
 ובזה יובן מה דאיתא בגמרא (יב"ט לא בתוספות ט"ז) ע"פ דהי'
 אמנות עתך טמאמין בחי העולמים וזורע. היינו טורע לפי טמאמין ובטוח בה'
 שמהריעה יוצמת. ולכאורה, במה מתבטא כאן האמונה? הרי גם או"ה אינם טמאמין
 בה' זורעים ג"כ. שהרי כן הוא מצד הטבע וכאשר זורעים מצמיח?
 אך הענין הוא, דזהו עיקר האמונה שבישראל, דגם כאשר עושה ענין
 כזה אשר גם מצד הטבע צריך להצליח מ"מ אינו סומך עצמו על הטבע כ"א על
 הקב"ה. וכנ"ל דיטחאל אינם נתונים כלל תחת הטבע.
 וזהו טמאמין בחי העולמים וזורע. שהאמונה טלח מתבטא גם כאשר
 טורע. דאף אשר היא פעולה כזאת אשר גם מצד הטבע צומח, וכמו שרואה בעצמו
 כמות אשר כל העולם זורעים וצומח אצלו גם כאשר אינם מתקשרים עם הקב"ה,
 מ"מ אינו סומך עצמו על זה. לפי שהוא יודע אשר אצל כל העולם אפשר שיצמח
 אצלו מצד הטבע אבל אצלו לא יצמח מצד הטבע כ"א כאשר יתקשר עם הקב"ה
 ע"י ההתחזקות בתומ"צ.

וכמו שהוא בעלי עסק כן הוא ביושבי אוהל. אין להם לחטוב אשר
 הצלחת בתורה הוא מצד כטרונותיו הטובים ויגיעתו העצומה, כ"א צריך לידע
 אשר כל ההצלחה הוא מצד העזר והסיוע שלמעלה, הבאה ע"י ההתקשרות אליו ית'.
 ומבלעדי התקשרות זו, לא יועיל לו כטרונותיו הטובים ויגיעתו העצומה, דהגם
 אשר מצד הטבע צריך אז להצליח אבל להיות מישראל אינם נתונים תחת הטבע,
 לא יצליח בתורה כ"א כאשר יתקשר אצלו דוק אליו ית', טאו יומטן לו העזר
 והסיוע שלמעלה. (אלא שהמסכת הסיוע שלמעלה בא כאשר מייגע את עצמו דוקא).
 וכאשר יתחזק בהתקשרות להקב"ה, אזי יתבטלו במילא כל המניעות
 והעכובים שיסגנו ללימוד התורה ולקיום המצות בהידור, וכמו שהי' בימי הפורים
 שע"י החטובה נתבטלו המניעות שמצד חוקי הטבע, וכן גם בגשמיות אשר ע"י
 ההתקשרות אליו ית', נמטן לו כל המצטרך לו ולבני ביתו.

תוכן שיחה ג'

בפרטה זו - פ' טסיני - נאמר אשר אחרי כל הקרבנות שהקריבו
 בשבעת ימי המילואים לא שרתה עדיין שכינה במעשה ידיהם. וחטט אהרן שנטאר
 איזה רוטח מחטא העגל. וביום השמיני הקריבו - בין שארי הקרבנות - עגל
 להטאת (שהי' כפרה על חטא העגל), ואז שרתה שכינה במעשה ידיהם.
 והנה מבואר במפרטי התורה, דענין חטא העגל לא הי' טכפרו ח"ו
 בה' לגמרי, כ"א טחטבו את העגל למנוע, אשר ההטפה מהשי"ת הוא ע"י המנוע

ד

דעגל, והוא אותו הענין דעבודת כוכבים ומזלות, שחוטבים אשר הכו"ם הם המפוצעים שעל ידם נמסך ההטפה.

והנה ענין הכו"ם שייך רק לאו"ה כמ"ס כי חלק ה"א להם אבל ישראל מוזהרים על זה, כמבואר בארוכה בכ"מ. והענין בקצה הוא: בישראל כתיב גוי אחד בארץ, דגם כאשר הם נמצאים בעינינו ארציים גם אז מאיר בהם הוי"ה אחד, וכנ"ל דישראל אינם נתונים תחת הטבע, כי בכל מקום היותם, גם בעינינו ארץ, מאיר בהם אחרת הוי"ה שלמעלה מהטבע. אמנם ענין המפוצע הוא ההיפך מזה לגמרי. דענין המפוצעים שייך רק לאו"ה אשר הם בעצמם נפרדים מאלקות, ונתונים תחת הטבע ואין מאיר בהם האלקות שלמעלה מהטבע, ולהיות שהם עצמם הם נפרדים, לזאת הם צריכים למפוצעים.

וזהו ענין רכל זמן שהי' רוטם מחטא העגל לא טרחה טכינה במעשה ידיהם, לפי שכל זמן שיטנו רוטם מהמפוצעים דכו"ם, הר"ל הם מפרידים עצמם, ואין שייך שטרחה בהם הטכינה.

ההוראה מזה בעבודה הוא:

כל אחד מישראל הוא מטכנ ומקדש אליו ית'. אך מ"ם בכדי שהי' בו השראה הטכינה, צריך הוא מקודש להשריש ממנו כל רוטם וטמך מחטא העגל, המתבטא בטח"ס:

(א) חוטב אשר הצלתו בתורה הוא בכח עצמו. טובה הוא נותן את עצמו תחת הטבע ומפריד את עצמו מאהדותו ית'. ב) החקירותו לה' הוא רק בזמן הלימוד והתפלה. אבל בטעם שעוסק באכילה ושת' ומארי צרכיו הגשמיים, אזי אין לו שייכות עם אלקות. (שהו ענין המפוצעים דכו"ם שהוא היפך הענין דגוי אחד בארץ כנ"ל).

הנה אז הגם שהוא לומד תורה, דלימוד התורה הוא דוגמת כלי המטכנ, ועוסק במצות, דעסק המצות הוא דוגמת היריעות, ומקייח בעצמו כל פרטי העבודות שהיו במטכנ, בכל זה אין זה מספיק עדיין. כי אם צריך להשחיש ממנו את חטא העגל, היינו א' שידע בכירור אשר כל הצלתו הוא מצד העזר שלמעלה. ב' גם עשיותיו הגשמיים יהיו לטעם שמים כמ"ס בכל דרכיך דעהו, ואז יהי' השראה הטכינה במעשה ידיו הרוחניים ובמעשה ידיו הגשמיים, אשר יהי' לו הצלחה למעלה מדרך הטבע בחומ"א וגם בגשמיים בבני חיי ומזוני רויח'.

0 0 0

חוכן טיחה ה'

דובר בהמאמר הענין דחייב אינו לבסומי בפוריא עד דלא ידעי כו'. והפירוש דלא ידעי הוא מעין זאל ניט ליגן אין אייגענעם דעת, ועפ"ז הנה ענין דלא ידעי הוא אותו הענין דטבילה במקוה, כמ"ס הרמב"ם רמז לענין הטבילה במקוה, שיטבול את עצמו במי הדעת הטהור, ועי"ז יתבטלו אצלו הריעות הבלתי רצויות.

והנה הדין בטבילה הוא שצריך לכסות את כל גופו, אפילו שערותיו, במים, ואם לאו לא עלתה לו טבילה. והענין ברוחניות הוא, שיהי' כולו טבוסה במי הדעת, עד שלא ירגיש את מציאותו כלל לאיזה מציאות בפני עצמו, מבלעדי מי הדעת, (וכמו דגים שבים שכל היותם הוא כשהם בתוך המים דוקא), דזהו ענין טבילה אותיות הביטול.

והנה בדין הטבילה יש הפרש אם טובל את עצמו במים מכוונסם או טובל את עצמו במי מעין. דבמים מכוונסיה צריך שיעור טל מ' סאה, מטא"כ במי מעין, היינו מים שמחובריה עין מקורם, מטהר בכל שהוא. דגם כאשר טובל את עצמו בטיפה אחת, אבל אותה הטיפה מכסה את כל גופו

- ובאמת הנה בכחכבה עיונית אפשר לצירר שיטבול את כל גופו בטיפה אחת. שהרי אין צריך שיעור לכמות המים טיכסה את כל גופו, ולזאת הואיל וגם טיפה אחת היא איזה כמות של מים, הרי אפשר למטון את הטיפה שתי' דק מאד (אויסציעהן די טיפה זייער דיין) עד שחכסה את כל גופו - הנה אם טיפה שו היא מי מעין, נטהר גם בכל שהוא.

והענין ברוחניות הוא: מים הוא תורה. גליא דתורה נק' מים מכוונסים, לפי שהתורה נתלבשה בשכל אנושי וכו'. עד שטייך טיילמוד תורה ויהי' נפרד ממקורו. מטא"כ פנימיות התורה נק' מי מעין, שמחוברים חמיר במקורם, שהרי המדובר בפנימיות התורה הוא רק בעינינו אלקות וכו'.

וזהו שמי מעין שטהרים בכל שהוא, דכאשר לומד פנימיות התורה, הנה גם אם הלימוד וההשגה הוא רק משהו, מ"ם בכח פנימיות התורה הוא לטהר את האדם גם בכל שהוא. אבל דרוש לזה תנאי אשר בטיפה זו יתכסה כל גופו, היינו אשר כל עינינו במסך כל היום יהיו מחאימים ללימוד פנימיות התורה שלמד

ה

והסיג. אלע זיינע ענינים זאלן זיין דורכגעדרונגען מיט די חסידות וואס ער האט געלערנט. ואזי הנה גם אם השגתו קטנה היא, בכחה לטהר אותו.

תוכן שיחה ו'

איתא בתקוני זוהר ומובא בספרים בפירושי יום הכפורים, דפירושו הוא כ-פורים. ד"ה"כ הוא טוה לפורים. ואחד הענינים שמסתוים יוה"כ ופורים הוא אטר בטניהם ישנו ענין הגורל. פורים הוא על שם הפור הוא הגורל, וביוה"כ הי' הגורל על ב' השעירים, איזה טעיר לה' ואיזה טעיר לעזאזל. אמנם יש חילוק עיקרי בין יוה"כ לפורים. ביו"כ כתיב ועניתם את נפשותיכם, והעינו צריך להיות בכל הפרטים, עד גם כנעילת הסנדל, היינו שה'ינו מקיף את האדם מקדקדו ועד כף רגלו. אמנם בפורים הוא להיפך. צריך להרבות בסעודה ובמסלות מנות ולבסומי ביין. היינו שביוה"כ צריך להיות ההפסטה מכל הענינים הגטמיים ובפורים צריך להרבות באכילה ושת' והדומה. והנה ענין הגורל הוא העבודה שלמעלה מסער ודעת ומגיע למעלה מהשתלקות (כמו שנחבאר בהמאמר באריכות), שזהו ג"כ הענין דלא ידעי, הביטול שמבטל את הטו"ד שלו (כנ"ל בשיחה ה'). ולפי"ו יוקטה מהו"ע הריבוי דאכילה ושת' בפורים? איך זה מתאים לענין הגורל והעבודה דלא ידעי, שענינה הוא הכלית הביטול?

אך הענין הוא, דתכלית הכוונה הוא אטר גם בהיותו טיין לענינים גטמיים, הנה גם אז יהי' בתכלית הביטול דמס"נ שלמעלה מסעה ודעת. וזהו מעלת פורים על יו"כ, דביו"כ הנה הביטול דמס"נ הוא ע"י ההפסטה שמפטיט את עצמו מכל הענינים הגטמיים, משא"כ בפורים הנה גם בהיותו עסוק בהדברים הגטמיים, הנה את הגטמיות גופא הוא מזכך כל כך, עד אשר עושה מהגטמיות גופא, ביטול שלמעלה מסעה ודעת.

וזהו חייב אינו לבסומי בפוריא עד דלא ידעי. ופירס"י לבסומי ביין, דהנה ישנו בוטב הבא בסיבת דברים רוחניים. ע"ד דאיתא בגמרא (ב"ב עג) מתי מדבר כו' דמי כמאן דמיבסטי. אמנם העבודה דפורים הוא לבסומי ביין גטמי דוקא, ומ"מ הנה היין הגטמי עצמו יביא את האדם לבחי' לא ידעי - מס"נ שלמעלה מסעה ודעת.

וימי הפורים הוא נחיתת כח על כל השנה, אשר לא רק בטעת התורה והתפלה כ"א גם בטעת עסקיו בדרך ארץ יהי' כולו מסור ונתון להו"י בתכלית הביטול.

תוכן שיחה ז'

כפי שנהוג זה כבר כמה שנים אשר בהתועדות דפורים מתנדב כל אחד כפי יכלתו על ענינים מיוחדים. (בפרטיות ראה בשיחה פורים תשי"ד - המעתיק) ובכדי אשר בנהינת הצדקה לא יהי' פניות צדדיים, ושתהי' לסם נחיתת הצדקה עצמה, לזאת יתן כל אחד את נדבתו במעטפה בלי שירטוט סמו עלי'. אפשר לכתוב גם את שמו ושם אמו על פתקא בכדי שיקראו על הציון. אבל באופן אשר פתקא זו לא תהי' מצורפת להמעות טבהמעטפה, בכדי שלא תהי' בהצדקה טום פניות. ובהיות אשר מעלין בקודש לזאת הנה כל אחד יוסיף על נדבתו מה שהתנדב בטנה העברה. וגם מי שלא התנדב בשנים שעברו, וצייר לעצמו כמה הצטרך לתת בב' שנים קודם, ועפ"י חשבון זה כמה הצטרך להוסיף אשתקד, ועל החשבון הזה שהצטרך לתת אשתקד, יוסיף בטנה זו. ובכדי שיתנדבו בטמחה, ינגנו כעת ניגון טמח.

תוכן שיחה ט'

כפי המבואר בדא"ה, הנה היו כמה ענינים, אשר אסתר עשה על דעת עצמה, שלא סאלף את מרדכי. וההוראה מזה בזמנינו הוא, אשר ישנם ענינים אשר נשי ישראל צריכים לעשות על דעת עצמם, ואדרבה. הבעל צריך לעשות כדעת האשה (בענינים ההם).

ישנם ענינים בהנהגת הבית אשר הבעל - להיות שהוא מבחוץ להנהגת הבית - חוטב שזהו נוגע להחזקת הבית ולחינוך הבנים והבנות, ומסוים זה הוא מותר על כמה ענינים עיקריים. אמנם האשה - להיות שהיא בפנים הנהגת הבית - יודעת היא אשר אין הענינים עיקריים כלל, ובכגון דא כתיב סמע בקולה. כמובן אשר לא כולם שוים בזה, אמנם תקורה הכללית והעיקרית

בזה היא:

1
(א) מהמעוץ שמרויחים להכנסת הבית הנה ראשית דבר צריך להקציב הסכום הדרוש לחינוך הבנים והבנות בדרך התורה והמצוה. והנשאר יהי' לכלכלת הבית.

(ב) צריכים להשתדל אשר התעסקות הבעל בפרנסה תהי' באופן כזה אשר יהי' לו פנאי מספיק ללימוד התורה, מספיק כנדרש עפ"י תורה ממנו, אף אשר עי"ז יתעסק פחות יותר בעניני פרנסה, וכל המחמיר בזה הרי זה משובח. אפטר אשר הבעל, להיותו סבוהוץ להנהגת הבית, יטעה ויחשוב על כמה פרטי הוצאה שבבית, אשר בני ביתו לא יוותרו עליהם ועניניהם עיקרייה הם, הנה על האטה טהיא בפניה הענין, להסביר לבעלה אשר עניניהם טפליה המה ולדרוש ממנו ובחוקף שלא לוותר על עניניהם של תומ"צ בשביל עניניהם של מה בכך. עוד זאת צריכה האטה לדעת אשר עצה להצלחה בעניני הנהגת הבית הוא, אשר תקבע לעצמה משך זמן בכל יום, כמה רגעים לכה"פ, להחזקנין ולעזור לחברותי' בעניני יהדות, וגם בעניניהם גטמילפסי הגטמיות של השני הרי אצלו רותניות הוא. ובשכר זה שעשתה טובה למי שהוא מישראל, איס או אטה - אשר על כאו"א נאטר אהבתי אתכם אשר ה' והבעש"ט מבאר שהוא באופן החביבות של בן יחיד להוריו - הנה בשכר זה יסלח לה הקב"ה את טברה כמה פעמים כמה, אשר כל עניני ביתה יהיו בהצלחה, ותגדל את ילדי', ביחד עם בעלה, לתורה לחופה ולמעשים טובים.

תוכן שיחה יא

(בסיום ההתוערות אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א:)
סומכין גאולה לגאולה. גאולת פוריה לגאולת פסח. גאולת פסח נמשלה להגאולה דלעתיד כמ"ס כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. יעזור השי"ת שנסמון גאולה לגאולה, אשר מיד מהגאולה דפורים נבוא להגאולה טבחודס ניסן, טבו נגאלו ובו עתידין להגאל על ידי משיח צדקנו - יעזור השי"ת טיהי' זה בעגלא דיין במהרה בימינו למטה טעשרה טפחים.

0 0 0 0 0

בהזדמנות זו הננו להזכיר ולעורר ע"ד חלוקת מצה טמורה קודם הפסח כמבואר בארוכה בשיחה טבת מברכה ניסן תשי"ד. (השיחה נדפסה ב"קובץ ליובאוויטש" טנה רביעית חוברת שליטית ע' 175).
ובזה הננו לכפול בקשתינו לפרסם את חוכן השיחות ולהודיע לנו טאופן הפרסום, טדה יאפטר לנו לפרסם חוכן השיחות הכופות יותר.

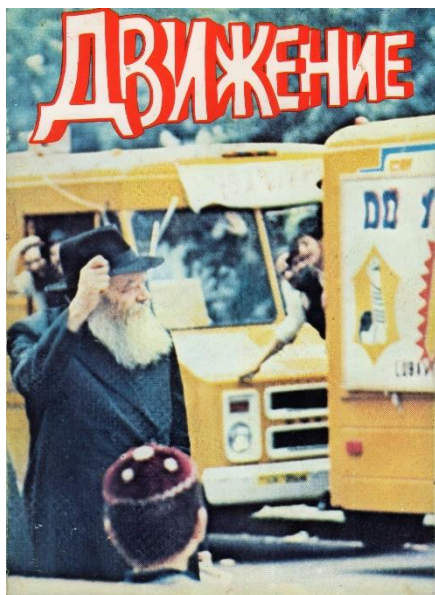
בכבוד רב

צעירי אגודת חב"ד

נ.ב. בהיות אשר בתוכן שיחה ה' דטונן פורים קטן (שבמכתבינו הקודם) נפל איזה טעות, הננו להודיע אשר בשיחה הנ"ל, טייסה המתחלת דכפרטיות, במקום חי' כל צ"ל חי' ע"ה.

שער מענות קודש

א

על השתי ספרים "Движение" ששלחנו כשעה וחצי לפני התוועדות די"א ניסן, יצא המענה (הספרים לא יצאו, רק בע"פ) ביום ד' י"ב ניסן ה'תשל"ח:

נת' ות"ח,

ודבר בעתו - בי"א ניסן

בחודש הגאולה בגו"ר ובסמיכות לחה"פ

זמן חרותנו.

אזכיר עה"צ.

ב

על העלון השבועי ("בין המצרים" א'), Vol 1 No 8,

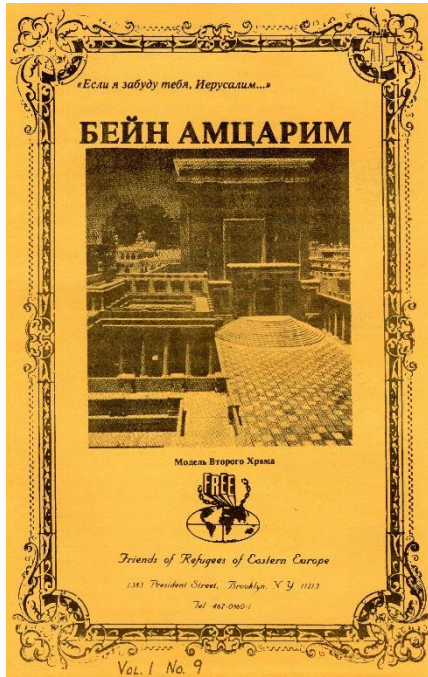
יום ועש"ק פ' פנחס ה'תשל"ט:

נת' ות"ח

ודבר בעתו

בסמיכות לי"ב י"ג תמוז.

אזכיר עה"צ

ג

על העלון השבועי ("בין המצרים" ב') Vol. 1 No. 9

נשלח יום ועש"ק פ' מטו"מ תשל"ט

יצא יום א' דברים:

נת' ות"ח

ודבר בעתו

בסמיכות לחג הגאולה י"ב וי"ג תמוז.

אזכיר עה"צ

ד

על העלון השבועי #18

יום ו' ז' תשרי ה'תש"מ

נת' ות"ח,

ודבר בעתו -

עשי"ת, קירוב המאור אל הניצוץ,

אזכיר עה"צ

ה

על העלון השבועי #22 (לפי החשבון - לפרשת נח או לך או וירא תש"מ).

נת' ות"ח

ודבר בעתו -

התחלת תקופת ויעקב הלך לדרכו וגו'

אזכיר עה"צ

ו

על העלון השבועי #28

בס"ד יום ו' ב' דר"ח טבת ה'תש"מ

נת' ות"ח,

ודבר בעתו -

בימי חנוכה דמוסיף והולך ואור כו'

אזכיר עה"צ.

ז

בס"ד.

מצו"ב ה"געלי"ס" דשיחת אור לר"ח מנחם-אב באנגלית.

השיחה סודרה בפורמט גדול.

ההערות והמ"מ יבואו, כרגיל, בסוף השיחה, ויסודרו בזה אחר זה בשורה אחת, ולא בשורות בפ"ע.

כן הוכנסו כאן התיקונים דהגה"ה הב'.

אין ענין בשבילי דוקא להגי' ב' פעמים!

ובפרט שאין

הזמ"ג וימצאו מומחה בזה

ח

[כ"ו תמוז, תש"מ]

צילום העתקת הנמען (בהשתדלות להעתיק את צורת כתי"ק הרבי במענה)

כ"ק אדמו"ר שליט"א

היות שהרבה בתי כנסיות ברחבי ארה"ב, וכן הרבה אנשים המתעסקים עם הבאים החדשים מרוסי מבקשים סידור בשפה הרוסית,

והיות שעבודת התרגום של הסידור לשפה הרוסית קשור עם קשיים ובעיקר עם זמן רב ביותר, אולי כדאי להדפיס הסידור רק עם טראנסליטעראציה – דף בלה"ק מול אותו דף באותיות רוסיים (עם הדינים, המובאים בפנים הסידור, כמובן, והקדמה כללית על ענין התפלה, ואולי גם תוכן קצר לפני הפרקים כמו ברכות השחר, קרבנות, פסוקי דזמרא, קריאת שמע, שמונה עשרה, תחנון, ברכת המזון, מנחה, ערבית, ק"ש שעל המטה, הלל וכדו').

זה אפשר לעשות בזמן קצר לפי"ע.

מצד אחד:

(א) זה יעזור לאלו שרוצים להתפלל ועוד אינם יכולים לקרוא בלה"ק, ויאפשר אותם להתפלל עם הציבור.

(ב) ההברה יהי' בלה"ק וישאר בה"קרי" כל הכוונות שבהפרשיות והמספר שבהתיבות והכוונות שבראשי תיבות וסופי תיבות וכו'.

(ג) לא יכנסו להדיוקים שבתרגום שמותיו של הקב"ה והכוונות שבהתפלה, ובפרט שכשיהי' בסידור תרגום רוסי ישתמשו בו לא רק בשביל ידיעת פירוש המלות, כ"א יתפללו בו לכתחילה לצאת י"ח.

מצד שני:

(א) יחסר להם ההבנה שבפירוש המלות.
(ב) הנני מסופק אם זה יתקבל אצלם, כי לקרוא הרבה באותיות רוסיים השפה

Handwritten text in Hebrew, likely a draft or a copy of a letter, containing various notes and corrections. The text is written in a cursive style and includes several lines of text, some of which are underlined or circled. The handwriting is dense and fills most of the page.

Handwritten text in Hebrew, continuing the draft or letter. The text is written in a cursive style and includes several lines of text, some of which are underlined or circled. The handwriting is dense and fills most of the page.

שאינם מבינים לא ישיביע רצונם לכאורה, ואולי זה יותר קשה מכמו לקרוא באותיות לה"ק, כי בעצם הקריאה בלה"ק (אף שאינם מבינים) יש שביעת רצון מספקת יותר, לכאורה.

הנני שואל כ"ק אדמו"ר שליט"א אם כדאי להדפיס הסידור עם הטראנסליטעראציע כנ"ל, ואם כדאי – השאלה היא אם להדפיס בההברה אשכנזית (המקובלת ברוב ביהכ"נ בארצות הברית ובברית המועצות) או בההברה ספרדית (שיאפשר להשתמש בהסידור גם לאלו הגרים באה"ק, ואז יהי' ההדפסה בשותפות עם ארגון שמי"ר).

משה חיים בן שרה לויין

מענה כ"ק אדמו"ר שליט"א :

[1] סימן את התיבות "סידור בשפה הרוסית", וכתב :

– ישנם כו"כ מאז, אלא שצ"ל הג"ה ובטח כמה שינויים – וכמובן שינוי להכתיב דעתה. כן יברר ההו"ל הרב טייטץ שי' וכיו"ב.

[2] סימן קו אצל חתימת הנמען "משה חיים בן שרה לויין".

[3] מעבר לדף, כתב :

מהיר

*

מספר הנמען שי':

כשמסר הרב חודקוב את מענת הרבי ושאלתיו הטעם ע"ז, הוא הסביר, שכאשר קוראים תיבות התפילה בשפה לא מוכרת לא ימלט שיתפללו בלי הרבה שגיאות, ואז אין במילים אלו שום תוכן, ולכן לא יוצאים ידי חובת התפילה. משא"כ כשמתפללים בכל שפה המוכרת הרי יוצאים ידי חובה.

הגהות ברוסית על שיחת י"א סיון תשמ"ג

— בעריכת אבי החתן —

א"ב

ЗАСЛУГА И ОТВЕТСТВЕННОСТЬ

Из обращения Любавичского Ребе שליט"א к детям,
собравшимся в Центральной Любавичской синагоге.

11 Сиван 5743 года / 23 мая 1983 г./

Совершенно ^{специального} ~~особого~~ обращения заслуживают те еврейские дети,
которые ~~проживают~~ в некоторых странах. ~~Они не могут присутствовать~~
~~на этом собрании, однако,~~ ^{уже они существуют и} ~~они~~ ^{Божественно} самоотверженно,
с ~~огромным~~ ^{Богом} напряжением, вплоть до самопожертвования, изучают
Тору и соблюдают ее Мицвот ^(заветы).

Именно к ним относится специальное Брохо, специальное благо-
словение Б-га, помогающее достичь наибольшего успеха в изучении
Торы и в исполнении ее Мицвот. Особенно в день ^{Мацот} "дарования Торы",
когда дарование Торы - обновляется и, когда они в состоянии еще
раз показать свою преданность, вплоть до самопожертвования, по
отношению ко всему, что связано или относится к Торе и Мицвот.
Это специальное благословение Б-га: ^(участвующие равנים) "спаси десницей Твоей, и ответь
мне...", - помогает каждому из них, а также их родителям, воздей-
ствовать на дом и всю семью, чтобы ежедневно, с обновленным вооду-
шевлением ^{жить} поступать по указаниям Торы, в связи с тем, что они и мы
только что снова ^{||} получили ^{||} Тору и Мицвот.

x x x

פנייה מיוחדת וספציפית ביותר מגיעה לאותם ילדים יהודים, המתגוררים הגרים במדינות מסוימות. הם לא יכולים להיות נוכחים בפגישה זו, בכל זאת בהן יום ביומו וכל השנה וכבר שנים רבות, הם במסי"נ עם מתח ענק רב, עד כדי מסירות נפש, לומדים תורה ומקיימים מצוות. (מצוות). (הוסיף את התרגום של מצוות לרוסית).

..במיוחד ביום "מתן — (כתב בלה"ק באותיות רוסיות (ת' בקמץ)) מתן תורה"

..ברכת ה' המיוחדת (הנוכח לעיל):..

..להתנהג לחיות לפי הוראות התורה..

..הם ואנחנו רק עכשיו שוב "קיבלנו" תורה ומצוות..

- 2 -

ע"פ שו"ת פת"ח סי' תרנ"ד.

В особенности нужно говорить и объяснить каждому из них, что согласно конституции СССР и ^{также} тексту устава Организации Объединенных Наций, они ^(конституцией СССР) ~~обладает~~ ^{имеют} твердой гарантией: никто не имеет права мешать им в изучении Торы и ^и исполнении ~~ее~~ ^{ее} Мицвот у себя дома, ^{т.н.} в синагоге, или ~~где бы то ни было~~. Более того, советская конституция гарантирует: если кто-то препятствует делать это, тогда милиция, /как там называют полицию/, обязана остановить ~~этих~~ мешающих и охранять тех, кто учит Тору и исполняет ее Мицвот.

Следует также ^{и объединить все} напомнить в очередной раз ту огромную роль, за-слугу и ответственность, которые Б-г возлагает на каждого еврейского ребенка - мальчика или девочку, ^и поскольку каждый из них, ~~в свою очередь~~, гарантирует сохранение и исполнение Торы и Мицвот нашим народом. Во все времена: начиная с дня ^{Мамаи} дарования Торы Всевышним, до нынешнего ^{Мамаи} "дарования Торы" в этом году.

Для этого нужно, чтобы каждый еврейский мальчик или девочка делали все возможное для изучения Торы Письменной ~~и~~ ^и Торы Устной. Они должны исполнять ^{прибавить} еще одну ^и еще одну ^и Мицву ^и ^и всякий

..בהתאם להקונסטיטוציה של ה.ס.ס.ר. וגם טקסט התקנון של האו"ם (החתום ע"י ה.ס.ס.ר.), יש (החליף למילה אחרת עם אותו תוכן) להם ערבות איתנה:..

..לקיים מצוות אצלם בבית, בבית הכנסת ובכל מקום וכדומה..

יש גם להזכיר שוב ולהסביר עוד פעם את התפקיד העצום..

..כל ילד וילדה - היות וכל אחד מהם, בתורו

..החל מיום מתן תורה ע"י הקב"ה, עד מתן העכשווי, בשנה זו. (מחק פעמיים את התרגום לרוסית של מתן ותיקן

..שיעשו כל שביכולתם ללמוד תורה שבכתב או תורה שבע"פ. הם צריכים לקיים להוסיף עוד מצוה אחת ועוד אחת (היה כתוב

"עוד אחת ועוד אחת מצוה" והחליף ככפנים) וכו' בכל

раз начиная с Мицвы Цдоко: ^(помощь бедным) ~~используя~~ деньги не только ^{на} ~~на~~ собствен-
^{нужды и} ~~ные~~ удовольствия, но и на помощь ^{своими} ~~бедным~~, ^{чтобы} ~~чтобы~~ исполнить тем самым
 указание Б-га о Цдоко.

Такое поведение увеличивает благословение Б-га каждому ребенку
 и оно распространяется также на его товарищей, ^{убеждать и} ~~которых~~ он сумел
^{также} ~~убедить~~, чтобы они начали изучать Тору и соблюдать ее Мицвот.

Как уже было сказано, все это гарантировано советской консти-
 туцией: каждый ^{со/и} ~~еврейский~~ ребенок имеет право говорить своим товари-
^и ~~щам~~ - мальчик мальчику и девочка девочке - о том, что каждый из
 них получил Тору на горе Синай, получил ее на всю жизнь и это ~~слу-~~
~~жило~~ ~~гарантией~~ существования нашего народа во всех поколениях.
~~Следует также помнить, что милиция обязана охранять их от любых~~
~~помех.~~

Несомненно, они добьются еще больших успехов, увеличив тем
 самым ^и ~~благословение~~ Б-га - ^и ~~чтобы~~ они были здоровы во всех отноше-
^{физически} ~~ниях~~, телом и ^и ~~также~~ душой, еврейской душой, которая ^{дана и} ~~обитает~~ в каж-
^в ~~дом~~ из них. ^и ~~увеличится~~ также благословение всей семье и всему
 дому.

Подобное поведение детей, которые ~~все~~ ~~еще~~ находятся в тех стра-

פעם מתחיל ממצות צדקה (עזרה לעניים): בניצול לנצל את הכסף הפרטי לא רק על עבור צרכים ותענוגים פרטיים, אלא, גם על
 עזרה לעניים, כדי לקיים בזה בקיום ע"ז הוראת ה' אודות צדקה.

הנהגה כזו מוסיפה בברכת ה' לכל ילד והיא נמשכת גם על החברים שלו, שהוא הצליח להסביר ולשכנע, שהם גם כן יתחילו
 ללמוד תורה ולשמור את מצוותיה.

..לכל ילד יש את הזכות להגיד לדבר עם החברים שלו - בן לבן ובת לבת - ..

..זה שימש כהערבות..

צרכים לזכור שהמשטרה חייבת להגן מפני הפרעות שונות.

אין ספק שהם ישיגו הצלחות גדולות עוד יותר, ובכך יגדילו את ברכות ה' - שהם ויהיו בריאים בכל המובנים, בגשמיות בגופם
 וגם בנשמתם בנפשם, נשמה יהודית, שהיא ניתנה ו"שוכנת" בכל אחד מהם. ויתוסף בהוספת גם בברכות לכל המשפחה, ולכל
 הבית.

התנהגות דומה של הילדים שעדיין נמצאים באותן מדינות

нах, - их изучение Торы, их исполнение Мицвот - имеет особое свой-
ство и особенно дорого Б-гу. Ведь это связано со многими затрудне-
ниями, и все-таки они это делают - с все большим и большим вооду-
шевлением.

Такие поступки ускорят в скором будущем Освобождение всего
еврейского народа из галута, включая, в первую очередь, детей и
взрослых, которые все еще пребывают в тех странах. Освобождение
истинное и полное придет с праведным Мошиахом. В самом
скором будущем!

— לימוד התורה שלהם וקיום המצוות שלהם - יש לזה סגולה חשיבות מיוחדת ויקרים במיוחד בעיני ה'. הרי זה קשור אצלם עם קושיים רבים, ובכל זאת הם מקיימים ועושים - ועם התלהבות גדולה וגדולה גוברת. פעולות חיים ומעשים כאלו גם ימהרו בעתיד הקרוב את הגאולה של כל עם ישראל מהגלות, כולל, ובראשונה, הילדים והמבוגרים, שעדיין נמצאים חיים באותן מדינות. גאולה האמיתית והשלימה על ידי ובביאת משיח צדקנו. ובמהרה בימינו ממש!

פ. פ. פ. פ.

יומן המזכיר הרב יהודה ליב גראנער ע"ה

- ה'תשכ"ט -

ער"ה תשכ"ט:

סליחות בשעה 7.

אחרי סליחות התחיל הניגון רחמנא.

אח"כ בקש לברר על יוניאן. הלך לשם בשעה 8:25 חזר בשעה 9:15. בשעה 9:40 שאל אם יש מנין ואיפה.

אחרי התפלה התרת נדרים ובסיומו אמר: א יישר כח, דער אויבערשטער זאל געבן א כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה בטוב הנראה והנגלה.

אחר זמן קצר שנכנס לחדרו פתח הדלת והתחיל בלקיחת הפ"נ. אמר לכאו"א: א כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה בטוב הנראה והנגלה.

פתיחת הדלת כמה פעמים במשך הזמן עד שנסע להאהל. לאחרי פעם השני שאלני אם רוצים למסור פ"נ הכללי והודעתי שכן, ופתח הדלת קבל הפ"נ וקראו. קרוב לסופו נענע בראשו בתור פלא ואח"כ צחק קצת. לא קרא השמות, ואמר: דער אויבערשטער זאל ממלא זיין...

בשעה 12:20 לערך טלפן שאכנס לקחת מה שבחדרו ואח"כ נוכל לנסוע לאהל. כשנכנסתי הראה לי על ב' חבילות שעלי לקחתן. יצא מחדרו ונכנס לאוטו, ושוב פתח דלת האוטו ויצא ונכנס לחדרו, שהה שם זמן מה ואח"כ יצא וספר מאגה"ת בידו. כשנכנס לאוטו תיקן השעון שלו ואח"כ לקח התהלים ואמר בו כל זמן הנסיעה.

אחרי אמירת מענה לשון חלק ראשון עוד משך זמן שאמר דברים בע"פ. אח"כ קריאת הפ"נ. לבסוף קרא את פ"נ הכללי ושמות כל החתומים.

חזר בשעה 5:55 מנחה. אחרי מנחה מסר נר של שעוה להדליק בליל ב' דר"ה (יאצ"ט שיינא ע"ה) שאל לזמן הדה"נ. נסע לביתו בשעה 6:15.

יום ה' א' ניסן:

מיכאל ליפסקער הביא ס"ת שנכתב במקנס עבור כ"ק אד"ש ושאל מה לעשות בזה, והורה כ"ק אד"ש "מיט א ס"ת מאכט מען ניט קיין שינויים, לזה יכניסו הס"ת אצלי ביום ה' ר"ח בבקר, ולהוציאה מחדרו לבית הכנסת ויקראו בה.

לפני קרה"ת נכנס רמ"ל שי' וז' עם הס"ת (עם עטרות על עצי החיים), כ"ק אד"ש הי' לבוש בבגדי שבת (בגד משי), חגור אבנט. רמ"ל אמר שזהו ס"ת ממקנס ומוסרים זה בתור מתנה לכ"ק אד"ש, והואיל לומר א יישר כח, חמרא למרא טיבותי' לשקיי', ולקח הס"ת ויצא עם הס"ת מחדרו ונכנס לביהמדר' והכניסה לארון הקודש וסגר את ארון הקודש.

אמירת ויהי בנסוע והוציאו ס"ת זה, ואמר שלשלישי יעלה רמ"ל.

אחר קרה"ת קרא את ח. ואמר שיקחו את היין שבחדרו ואחר התפלה יעשו התועדות והרמ"ל יספר ממרוקו וז' תשתה ג"כ.

אח"כ אמר לח. שיודיעו כשיתחילו ההתועדות.

בשעה 10:55 יצא ונכנס לביהמדר' וישב על ספסל אצל החלונות (מול מקום מושבו לתפלת מנחה וערבית בימות החול), ונעשה שטופעניש ועמד ממקומו ואמר אויב ס'וועט זיין א שטופעניש האב איך די ברירה אריינגיין צו מיר אין צימער. אח"כ אמר זאל מען לאזן ר' מיכאל'ן זיך זעצין. לקח המטפחת מכיסו וכרך על ידו הימנית, ואח"כ הראה למיכאל שיאמר לחיים, ואח"כ התחיל המאמר ד"ה החדש הזה לכם (מעלת ר"ח ניסן על שאר ראשי חדשים. ערב ר"ח יו"כ קטן ענין התשובה, ר"ח ניסן עילוי בתשובה באופן דילוג אפי' בענין התשובה), שהה כרבע שעה ואח"כ יצא מביהמדר' (טרם יציאתו ניגש להפרוכת ואחז בה). אחרי מנחה נכנסו תל' השלוחים הנוסעים לאוסטרליע וקבלו כאו"א מהם מצה שלמה וב' פרוסות \$360. ראה ר"ד מיום זה.

בלילה מסר לח. שיחה הנ"ל להתל' עם 10 הגהות ומ"מ.

נסע לביתו בשעה 12:30 לערך.

אמר לח. שגם ביום א' יסע להאהל.

יום ו' ב' ניסן:

בא בשעה 11 לערך. נסע להאהל בשעה 1:30 בלבוש משי.

חזר 5:50 לערך.

ש"ק ג' ניסן:

לא ה' התוועדות.

מוצש"ק ג' ניסן:

בבקר כשכ"ק אד"ש נכנס לביהמדר הכריז המכריז שתהי' התוועדות ויבאר רש"י ב, ה. כ"ק אד"ש פנה תיכף להמכריז עקר א"ע ממקומו ואמר בקול רם: ווער האט עס געזאגט אז היינט וועט זיין א פארבריינגען און אויף די רש"י, ס'איז ניט קיין גלייך ווערטל, וענה המכריז ששמע זה מא' הבחורים ואמר כ"ק אד"ש זאגט מיר ווער דער בחור איז, איז לשון הרע וואס איז נוגע לפועל, איך וועל זיך ניט שטעלן דאווענען ביז מ'זועט וויסן ווער האט דאס געזאגט

אח"כ אמר ג"כ בקול ובתנועות בידיו הק' - די בחורים וועלכע האבן דאס געזאגט זאלן זיך דא צושטעלן, ניגש אליו בחור א' ואמר שהוא שמע איך שאיזה בחורים דברו עד"ז ומסר זה להמכריז, ואמר כ"ק אד"ש א"כ יבואו כאן בחורים הנ"ל ואמר להמכריז שיעלה על הבימה ויכריז שבחורים אלה שדברו כן לפני התפלה זאלן זיך דא צושטעלן, אח"כ קרא לבחור הנ"ל ואמר גיי דו ארויף אויף די בימה און רוף אויס אז זיי זאלן זיך צושטעלן. חכה רגעים אחדים ואח"כ אמר להש"ץ שיתחיל להתפלל.

צוה לנגן הוא אלקינו.

אחרי התפלה נכנס ח. וכשיצא אמר שאינו יכול לקבל שום שליחות אלא זהו ענין שהמדובר צריך לסדר ישר עם כ"ק אד"ש.

יום א' ד' ניסן:

בא בשעה 10. הלך ליוניאן בשעה 10:20 חזר בשעה 11:15. נסע בלבוש משי בשעה 1 לערך. (לפני שנסע בקש למסור לו השמות של תל' השלוחים שנוסעים היום וכשיצא מחדרו עמדו כולם בפרוזדור ואמר מיט א גרויסן שמייכל פארט געזונטערהייט און בהצלחה רבה ומופלגה. חזר בשעה 6:40, מנחה ואחרי הפסק - ערבית. ונסע לביתו.

יום ב' ה' ניסן:

שאל להנעשה עם עניני הדפוס "איך האב נישט געפרעגט וועגן דעם...".

בלילה שאל וואס איז מיט'ן טומעל פון שבת אינדערפרי.. ספרתי מה ששמעתי שקרה אז ולא הי' בזה שום כוונות ואמר נאר [...] האט געטאן אויף צו להכעיס. לבסוף אמרתי שדואגים שלא תהי' תוצאות מזה ולא ענה ע"ז.

לא יצא למנחה.

יום ג' ו' ניסן:

בא בשעה 10:30. דבר זמן ממושך עם ח. (כנראה ע"ד הרוס).

בשעה 11:20 לערך שאל ע"ד יוניאן והיות שלא הי' מישהו שם נסע ל711. לפני נסיעתו למקוה מסר מכ' להנחת אבן הפנה דכפר חב"ד ב'.

חזר בשעה 12:30 לערך.

חתם המכ' (המלא).

בשעה 2:45 נסע להאהל.

חזר בשעה 6:30.

שאל אם נגמר כבר הלשנ"ט כי הרי צריכים להתחיל עם החבילה דלחה"פ.

יום ד' ז' ניסן:

בא בשעה 10:15.

דיבר עוה"פ ע"ד הרוס.

בלילה בקש לכתוב במכונה ההערות למכ' דכפר חב"ד ב' ולשלוח זה אקספרס ואולי מבארא האל כדי שיתקבל בעוד מועד.

בקש להזמין על יוניאן.

נסע לביתו עם הרבנית תי' בשעה 11:15.

יום ה' ח' ניסן:

נסע להאהל בשעה 1:30. חזר בשעה 6:30.

יום ו' ט' ניסן:

בא בשעה 10:30 לערך.

מסר המכ' כללי לחה"פ.

ש"ק י' ניסן:

לפני התפלה לא הודיע את הפסוק. התועדות. קידש. נסתיימה בשעה 5. שיחה ארוכה ע"ד המאורע דשבת העברה, וההחלטה שלע"ע לא יודיע מקודם את הרש"י. מסר משקה ומזונות להתועדות הלילה "זיכער וועט מען מארגען אויך פארבריינגען".

במוצש"ק מסר לח. לסדר משלוח ב' ס"ת למתנחלי נחלת הר חב"ד למחר י"א ניסן ושיסעו ללותם מנין.

יום א' י"א ניסן:

בא בשעה 11 לערך ונתן לי מכ' למתנחלי בנחלת הר חב"ד - ע"ד ס"ת. דיבר כ"פ עם ח. ע"ד סדר הס"ת וכו'.

בשעה 12 הלך ליוניאן חזר בשעה 1 ואח"כ ירד לבית המדרש הגדול, בלבוש משי חגור אבנט, שם עמדו אחדים מזקני אנ"ש בינם רי"ג והנ"ל לקח שתי ס"ת - לפני זה נתן לו כ"ק אד"ש ב' מאות דולר - 2 שטרות כ"א של מאה דולר - מאה"ק ונתנם לכ"ק אד"ש - הרי"ג אמר שהנני מוסר זה בתור מתנה לכ"ק אד"ש ע"מ לשלוח לאה"ק ואמר כ"ק אד"ש וואס צו טאן מיט זיי דארפט איר מיר ניט זאגן, וכ"ק אד"ש מסר ס"ת א' להרבא"ג והשני לח. וצום לעלות בזה לביהמ"ד"ר העליון, באמצע בפרוזדור הורה שהרי"ד יקח ס"ת א' - של ח. - ויכניסו לביהמ"ד"ר.

כשנכנסו לביהמ"ד"ר הורה שח. שוב יקח הס"ת מהרי"ד ויכניסו לאה"ק, ואחריו הרבא"ג. אח"כ קרא לח. הרי"ד הרבא"ג הרחמ"א ורב"ק ודיבר אתם ע"ד הנסיעה הלילה לשדה התעופה.

אח"כ קרא להרב"צ ש"ט ונכנס ואמר שגם הוא יסע ויקח א' מס"ת.

בקש שב"ק יכנס להוציא המכ' הנ"ל.

בשעה 3:30 בערך נסע להאהל, חזר בשעה 6:40. שאלני להנעשה עם הס"ת ואם יוכלו לחכות עד אחרי מנחה. מנחה אח"כ נכנס ח. ויצא ושוב נכנס עם לבוש העליון שלו ושהה שם עוד זמן מה ואח"כ יצא ואחריו כ"ק אד"ש וחכה עד שהוציאו ב' הס"ת והלך אחריהם. הס"ת הוציאו ח. והרבא"ג וכ"ק אד"ש הורה שבאוטו של ב"ק יסעו ח. עם הס"ת והרב"צ עם ס"ת השני ורוש"ד בתור רב. נסעו ג' אוטו'ס (גם

ג' אברכים מהכולל) חכה עד שנסעו האוטו'ס ולום עד סוף הרחוב ואח"כ חזר לחדרו. כשנכנסתי שאלני וואס הערט זיך נאך חדשות וספרתי ע"ד שידור הרדיא בנוגע לביאת שז"ר לכאן על חה"פ.

יום ב' י"ב ניסן:

מסר מכ' כללי באנג'. שאל להנוסעים הבקר ללות הס"ת.

סידור הענינים ע"ד ביקור אצל שז"ר מחר בושינגטון.

שלח בתור מתנה הגש"פ שלו - עם דעקל מיוחד, ורשם עליו בכת"ק.

בלילה דיבר עמי טלפונית.

הנוסעים הם הרחמ"א והרשא"ק שי'

כ"ז חשאית.

יום ג' י"ג ניסן:

בא בשעה 11 לערך.

הלך ליוניאן. נסע להאהל בשעה 2. (לפני הנסיעה אמר שלא יחכו עליו למים שלנו. שאלתי אם אפשר צו קלייבן דעם חדר אבער דאס ווייס איך ניט, אבער מ'דארף צונעמען דעם טייפ-רעקארדער, צובינדען דעם פעקל (של הפ"נ) און צוגרייטן די צייטונגען, פארברענען וועט מען זיי מארגען, אבער צוגרייטען זיי היינט.)

חזר בשעה 6:10. שאלני אם לקחו מים שלנו ואמרתי לא, ויתא להמעין ולקח מים שלנו. אח"כ חזר לחדרו ויצא למנחה, אחרי מנחה נתן סכום כסף לרשנז"ד שי' ואמר שיכריזו מתי תהי' התועדות הלילה אחרי בדיקת חמץ ושהו בהמשך ל"ג ניסן.

אח"כ בקשני להכניס אליו בקבוקי היי"ש שהביאו מאה"ק ושיכנס הנ"ל לקחתם. ואמר לו שהתועדות תהי' בהצלחה, נישט מבטל זיין די גזירה פון ג' כוסות, אבער זען אויסטרינקען די גאנצע משקה, א שאד אויסגיסן, אויך ניט פארקויפן צו א גוי.

אח"כ נכנס הרש"ל הרבא"ג ורחמ"א למכירת חמץ. [בנוגע לרחובות ותל אביב צוה להוסיף בארץ הקודש. בנוגע לרחובות רק שם העיר בלי רחוב וכו'.] כ"ז הי' בלבוש משי. אח"כ קרא את ח. [כנראה שאמר לו בנוגע לההת. שאלו שמתועדים תמיד ישתתפו ג"כ הלילה].

לפני ערבית שאלני בנוגע לבדיקת חמץ בחדרו ואמרתי שאשתקד בדקתי אני, ואמר גוט. אחרי ערבית קרא לח. ושהה שם זמן מה. כשיצא קראני ואמר כ"ק אד"ש דו וועסט אפשר אויסגעפינען דעם

פעקל פון פדיונות וואס איז אנגעצייכנט "כאן" און אוועקלייגען אויפן טיש. אויב דו וועסט געפינען פון די נוסחאות זאלסטו אויך ארויסנעמען.

לח. מסר נוסח מברק עבור שז"ר שחזר לאה"ק.

כ"ק אד"ש חזר בשעה 9 ונסע בשעה 10:30. מסר בקבוק יין בעד הסיומים מחר בקר.

יום ד' י"ד ניסן:

בא בשעה 9:20 לערך. בשעה 10:20 בקש ליכנס ולקחת הצייטונגען לישרף ואח"כ לארז עוד חבילה ולקח סידורו לרדת לשרוף החמץ. כשרפתי החבילות אמר כל חמירא והיה"ר ואח"כ שאלני דעם לעפיל האב איך ניט פארברענט, ועלה לחדרו ולקח הלעפיל וירד לשרפו ואח"כ שוב אמר הנ"ל. אח"כ מסר עוד חבילה קטנה לשרוף.

השמורה הגיעה בשעה 2:15. שאל אם השליח דמאנטרעאל נמצא. נכנס רי"כ ואח"כ מנחה. אחרי מנחה לקח חלה ובקש לשרוף זה תומ"י. התחיל בחלוקת המצה בשעה 3 לערך ונמשך עד שעה 6 (לבסוף לא הי' שמורה ונתן לכו"כ ברעקלאך). כשנגשתי אני שאלני דו האסט נאך אויך ניט גענומען ואמרתי לא והי' לפלא בעיניו ונתן לי ב' חתיכות קטנות.

כשחזר מביתו הכנסתי עוד שמורה ושאל אם יש שם שלימה ובאם יש "קענסטו נעמען, דו באקומסט דאך אלעמעל א גאנצע". אמרתי שלא נמצא. אמר "נעם צוויי האלבע וועט זיין ווי איין גאנצע".

יום ה' כ"ב ניסן - אחש"פ:

התועדות בשעה 6:30 עד שעה 1:30 לערך.

שיחה ארוכה וחריפה ע"ד השכונה שלא להעתיק מכאן.

יום ו' כ"ג ניסן:

יחידות משעה 3 עד שעה 6:25.

ש"ק כ"ד ניסן:

התועדות. קידש. עד שעה 5 לערך. רש"י י.כ. עוד שיחה ע"ד השכונה.

יום א' כ"ה ניסן:

שאל להנעשה בנוגע להשיחות בענין השכונה.

הושיב על כמה שאלות.

יום ב' כ"ו ניסן:

אחרי מנחה נכנסו התל' מאה"ק שחוזרים מחר, ואחריהם תל' השלוחים מאוסטראליע שחזרו (השלוחים יחידות כללית).

בלילה עסק בהגהת השיחה ע"ד השכונה.

יום ג' כ"ז ניסן:

בא קרוב לשעה 1. [זייער אנגעצויגען]

אחרי מנחה יצא ללות את התל' החוזרים לאה"ק וע"י ח. מסר שיחזרו את השיחה שנאמרה להם בהת. דש"ק אבן שת' ושזה נוגע לשטחים המשוחררים [לדייק משוחררים ששייכים אלינו מאז ומקדם]. אח"כ הורה לח. שיטלפן לרא"ו שינצלו את חזרתם של הנ"ל ג"כ בענין הנ"ל וכו'.

יום ד' כ"ח ניסן:

בקשני לקחת את המעיל שלו ולתפור קנעפל עליו. כשחזרתי שאל בכמה עלה, עניתי שלא רצו לקחת תשלום ואמר: דאס בין איך אינגאנצן ניט גורס, עפעס האבן זיי געדארפט נעמען. שאל אם זהו מאנ"ש או יהודי אחר אמרתי לא נכרים, ושאל א וויסע, אמרתי לא, ואמר יש להסבירם שזהו ענין פרינציפאלי ויכולים לתת זה לצדקה אבל לא כאן שלא יהא נראה כמרמה.

יום ה' כ"ט ניסן:

נסע להאהל בשעה 12:50 וחזר בשעה 6:40. (בלבוש משי).

שאל לחדשות בענין השכונה ואמרתי שבוויל. נהנים מהשיחה וכו' ושאל אם יודעים גם מהנאמר בענין השטחים (והתחיל לצחוק דאס דערציילט מען זיי ניט).

יום ו' ל' ניסן:

מיהר בהגהת השיחה. הוסיף קטע (שבסוף השיחה) ושיהי' בחשאי וכו'. ובקש שהיום יסדרו זה והיום יביאו פרופ מזה.

לדייק שזמן אמירת השיחה יהי' נדפס עליו.

ש"ק א' אייר:

לא היתה התועדות.

במוצש"ק התענין לדעת מהנעשה עם (הבא?)

***

שמעתי בשם יעקב העכט - בהיותו ביחידות ש.ז. קיבל חלק מכ"ק אד"ש ובאמצע אמר ר"י שאינו רוצה לשמוע דברים כאלו ומבקש שכ"ק אד"ש יפסיק מלדבר כזה. ואמר לו כ"ק אד"ש ששמע סיפור אודות א' מחסידי אדמו"ר מהר"ש שדבר קשות עם המהר"ש ואמר לו המהר"ש ממ"נ באם אני רבי פארוואס זידלסטו מיר ובאם לאו פארוואס רופסטו מיר רבי. וענה ר"י הנני מדבר עם כ"ק אד"ש כמו שדברתי עם אבי ושאל כ"ק אד"ש האם ככה דברת עם אביך וענה הן כי אבי האט מיר פארשטאנען וענה לו כ"ק אד"ש איך טראכט וועגן דיר מער ווי דיין טאטע און איך פארשטיי דיר בעסער ווי דיין טאטע.

***

כ"ו אדר: אמר לא' התלמידים ביחידות: מ'דארף זיך מתבונן אין דעם ענין פון השגח"פ אז דער אויבערשטער איז משגיח על כאו"א אויפן אידן בפרט און אויף א תל' פון תו"ת בפרטי פרטיות, און מ'דארף זיך אין דעם מתבונן זיין.

***

רז"ג סיפר לי שכ"ק אד"ש אמר לו ביחידות ד' אור ליום ה' כ' כסלו תשכ"ט: בשנת תש"י הי' אסיפה מאנ"ש ע"ד קבלת הנשיאות ובשעתו אמר שהיות שיש לו אחריות בנוגע למל"ח מבקש שיבטיחו להכניס 50 טויזנט דולר בעד המל"ח און קיינער האט זיך ניט אפגערופן פון שפיץ חב"ד האט מען זיך מיישב געווען, און פון יעמאלט אן פיל איך זיך פריי אין דעם גאנצן ענין.

תמונה בפרסום ראשון

פורים תשכ"ה

בתמונה נראה סב הכלה הרב שמואל שי' שפריצער

לזכות

כ"ק אדמו"ר שליט"א

לזכות

החתן הת' לוי יצחק

וב"ג הכלה שיינא

שיחיו לוין

יה"ר שיבנו בית בישראל

בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה

כפי שהם מוארים במאור שבתורה

זוהי תורת החסידות

לנח"ר כ"ק אדמו"ר שליט"א

ויזכו לנסוע בשליחות כ"ק אדמו"ר שליט"א